

Dr. Palágyi Tivadar*

KÜLFÖLDI IPARJOGVÉDELMI HÍREK

Amerikai Egyesült Államok

A) Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2012. decemberi számának 79. és 80. oldalán ismertettük az Amerikai Egyesült Államok Szabadalmi és Védjegyhivatala (USPTO) által 2012 júniusában publikált, az engedélyezés *előtti* beadványokra vonatkozó végleges szabályokat. Most az USPTO által 2012. augusztus 14-én publikált, az engedélyezés *utáni* háromféle eljárás végleges szabályait ismertetjük. Ez a három eljárás az engedélyezés utáni felülvizsgálat (Post Grant Review, PGR), az *inter partes* felülvizsgálat (Inter Partes Review, IPR), valamint a fedett üzleti módszer szabadalmak engedélyezés utáni átmeneti felülvizsgálata (Transitional Post-Grant Review of Covered Business Method Patents). Mindhárom új eljárásra vonatkozó szabály 2012. szeptember 16-án lépett hatályba.

A kérelmeket a Szabadalmi Vizsgálati és Fellebbezési Tanácsnál [Patent Trial and Appeal Board amely a korábbi Szabadalmi Fellebbezési és Interferenciatanács (Board of Patent Appeals and Interferences) helyébe lép] kell mind a három eljárásban benyújtani.

a) Engedélyezés utáni felülvizsgálat

Az engedélyezés utáni felülvizsgálatra (PGR) vonatkozó kérelmet a szabadalom megadását követő kilenc hónapon belül kell benyújtani. Ilyen kérelem az amerikai szabadalmi törvény 101. cikke alapján a találmány tárgya, 102. cikke alapján a találmány újdonsága, 103. cikke alapján a találmány kézenfekvősége és 112. cikke alapján a találmány nem kielégítő ismertetése kapcsán nyújtható be a 2013. március 16-ot követő bejelentési nappal rendelkező szabadalmakkal kapcsolatban. Olyan kérelmező, aki ellen bitorlási keresetet indítottak, ilyen kérelmet a kereset benyújtásától számított egy éven belül nyújthat csak be.

A PGR-re vonatkozó kérelemben a kérelmezőnek minden egyes kifogásolt igényponttal kapcsolatban azonosítania kell az igénypont kifogásolásának sajátos törvényes okait és azt, hogy a kifogásolt igénypontot hogyan kell értelmezni, valamint meg kell adnia az elemzést arról, hogy az értelmezett igénypont miért nem szabadalmazható a törvényes okok alapján.

Ha a kérelmező az igénypontot a technika állására tekintettel kifogásolja, az elemzésnek elemről elemre végzett összehasonlítással kell bizonyítania, hogy az anterioritással való összehasonlítás alapján az igénypont miért nem szabadalmazható. Az elemzésnek azt kell ismertetnie, hogy az igénypont miért nem elégíti ki a törvényes követelményeket.

A kérelem bizonyítékokat is tartalmazhat tárgyi bizonyítékok, eskü alatti nyilatkozatok, nyilatkozatok és szakvélemények formájában.

* Danubia Szabadalmi és Jogi Iroda Kft.

A kérelemmel egyidejűleg be kell fizetni 35 800 USD illetéket legfeljebb 20 igénypont megtámadása esetén, és 800 USD-t minden egyes további kifogásolt igénypontért. A kérelem terjedelme nem haladhatja meg a kettős sorközzel írt 80 oldalt.

A kérelem benyújtását követő három hónap eltelté után a szabadalomtulajdonos ideiglenes választ nyújthat be. Ezután a tanács eldönti, hogy indítanak-e PGR-eljárást, és abba mely igénypontokat vonják be.

Akkor is indítanak ilyen eljárást, ha a Szabadalmi Vizsgálati és Fellebbezési Tanács úgy dönt, hogy a kérelem új és rendezetlen jogi kérdést vet fel, amely fontos egyéb szabadalmak vagy szabadalmi bejelentések szempontjából is.

Ha a tanács megindítja az eljárást, meghatározza az annak különböző szakaszaihoz rendelt időpontokat. Ezután a szabadalomtulajdonos megkezdheti a feltárási eljárást. A rendes feltárási eljárásban a kérelmező köteles átadni bizonyító anyagait a szabadalomtulajdonosnak. A kérelmező is hasonló rutinfeltárást végezhet, miután a szabadalomtulajdonos benyújtotta válaszáat a kérelemre. A rutinfeltárási eljárás keretében mindegyik fél közli a másikkal azokat az információkat, amelyeket az eljárásnak ezen szakaszáig még elhallgatott.

Az eljárás megindításától számított egy hónapon belül mind a kérelmező, mind a szabadalomtulajdonos olyan kiegészítő tájékoztatást nyújthat be a tanácsnak, amely lényeges egy eljárásba vont igénypont kapcsán.

A végső írott döntés és az esetleges fellebbezésnek a CAFC általi elbírálása után a kérelmező nem kifogásolhat már végleg elbírált igénypontot olyan ok alapján, amelyet közölt vagy közölhetett volna.

b) Inter partes felülvizsgálat

Az *inter partes* felülvizsgálat (IPR) az *inter partes* újbóli vizsgálati eljárást (*Inter Partes Reexamination Proceedings*) helyettesíti, amely 2012. szeptember 16-án megszűnt.

Az IPR hasonlít a PGR-hez, azonban attól néhány vonatkozásban alapvetően különbözik. Az egyik ilyen különbség, hogy IPR-t nem lehet kérelmezni, csak a szabadalom engedélyezését követő kilenc hónap eltelté után, vagy – ha ez későbbi – a szabadalom ellen indított PGR-eljárás befejezése után.

További különbség, hogy IPR-kérelmet csupán újdonsághiányra vagy kézenfekvőségre hivatkozva lehet benyújtani szabadalmakra és nyomtatott publikációkra hivatkozva.

Egy IPR-kérelem terjedelme nem haladhatja meg a 60 oldalt, és költségei is alacsonyabbak: illetéke 27 200 USD 20 igénypontig, és minden további igénypont után 600 USD.

Az IPR-eljárás magasabb szintű követelmények kielégítését kívánja, mint a PGR-eljárás, mert a kérelmezőnek bizonyítania kell annak valószínűségét, hogy legalább egy igénypont nem szabadalmazható.

Az IPR-eljárás abban is különbözik a korábbi *inter partes* újbóli vizsgálati eljárástól, hogy minden szabadalom esetén alkalmazható, függetlenül az elsőbbségi naptól, míg a régebbi eljárás csupán az 1999. november 29-én vagy azt követően benyújtott bejelentések esetén volt alkalmazható.

(c) Fedett üzleti módszer szabadalmak engedélyezés utáni átmeneti felülvizsgálata

A „fedett üzleti módszer” (Covered Business Method, CBM) szabadalmak engedélyezés utáni átmeneti felülvizsgálatát kérelmező fél kérheti az új szabadalmi törvény (America Invests Acts, AIA) alapján engedélyezett CBM-szabadalmak egy vagy több igénypontjának a törlését. CBM-szabadalomnak olyan szabadalmat tekintenek, amely egy eljárást vagy egy megfelelő készüléket igényel egy pénzügyi termék vagy szolgáltatás gyakorlatában, adminisztrációjában vagy intézésében használt adatfeldolgozás vagy egyéb művelet végrehajtására. Nem sorolhatók az ilyen szabadalmak közé a technológiai találmányokra vonatkozó szabadalmak, amelyeknek az igénypontjai műszaki jellemzőket is tartalmaznak. A kérelmezőn nyugszik a teher annak bizonyítására, hogy a kifogásolt szabadalom legalább egy olyan igénypontot tartalmaz, amely nem irányul technológiai találmányra.

Ez az átmeneti program 2020. szeptember 16-án fejeződik be, vagyis eddig az időpontig fogadnak el ilyen tárgyú kérelmeket.

CBM-szabadalmak felülvizsgálatára vonatkozó kérelmet csak az amerikai szabadalmi törvény 101., 102., 103. vagy 112. cikkére alapozva lehet benyújtani 2012. szeptember 16. után benyújtott bejelentések alapján engedélyezett szabadalmak ellen.

B) Az USPTO 2012 szeptemberében publikálta az AIA keretében kidolgozott végleges szabályokat a származtatási eljárásról. Ennek az új eljárásnak az a célja, hogy biztosítsa: olyan személy ne kaphasson szabadalmat egy találmányra, aki nem tényleges feltaláló az új, „első feltaláló által benyújtott” (first inventor to file) rendszer bevezetése után.

Az új szabályok szerint ha vita merül fel arról, hogy két bejelentő közül ki a valódi feltaláló (azzal szemben, hogy ki az első feltaláló), ezt egy származtatási eljárással (derivation proceeding) döntenek el, amelyet a Szabadalmi Vizsgálati és Fellebbezési Tanács folytat le. A kérelemben pontosan meg kell jelölni annak a megállapításnak az alapját, hogy egy korábbi bejelentésben megnevezett feltaláló felhatalmazás nélkül származtatta az igényelt találmányt. Egy ilyen kérelmet a korábbi bejelentés publikálásától számított egy éven belül kell benyújtani.

A végleges szabályok azt is lehetővé teszik, hogy a felek vitáikat az USPTO-n kívül oldják meg. Például a szabályok rendelkeznek arról, hogy a származtatási eljárás felei befejezhetik az eljárást egy írott nyilatkozat benyújtásával, amely tükrözi a felek megegyezését arról, hogy a vitatott találmánynak ki a valódi feltalálója. A felek a vitát döntőbíráskodással is megoldhatják, bár a döntőbíráskodás nem zárja ki, hogy az USPTO döntsön az eljárásba vont igényelt találmány szabadalmazhatóságáról.

A származtatási eljárás végső szabályai 2013. március 16-án lépnek hatályba. 2012. szeptemberi publikálásuk azt a célt szolgálja, hogy a szabadalmi közösségnek kellő ideje legyen felkészülni az új szabályok alkalmazására.

C) Az USPTO 2012. október 5-ig adott határidőt megjegyzések benyújtására a javasolt bejelentési rendszerrel (first inventor to file) kapcsolatban. Minthogy azonban a hivatal számos kérelmet kapott, hogy engedélyezzen erre további időt, egy hónappal meghosszabbí-

totta ezt a határidőt, és így az érdekeltek 2012. november 5-ig nyújthattak be megjegyzéseket az új szabadalmi törvény (AIA) legfontosabb új rendelkezésével kapcsolatban, amely az amerikai szabadalmi rendszert a feltalálói (first to invent) elvről a bejelentői elvre állítja át. Ez is bizonyítja, hogy az USPTO elnöke, David Kappos igyekszik minél nagyobb mértékben figyelembe venni a szakemberek véleményét az új szabályok kialakításánál.

D) Az USPTO továbbra is azon fáradozik, hogy erősítse a kapcsolatokat különböző szellemi tulajdon-védelmi hivatalokkal. Ezt bizonyítja, hogy nemrég bejelentette új, a szabadalmi ügyintézkést gyorsító (PPH-) megállapodás megkötését a Cseh Szabadalmi Hivatallal, valamint hasonló szerződés megkötésének tervezését a Fülöp-szigeteki és a Portugál Szabadalmi Hivatallal.

A PPH-megállapodás alapján az a bejelentő, aki értesítést kap arról, hogy legalább egy igénypontja szabadalmazható az egyik ország hivatalában, kérheti, hogy a másik országban benyújtott párhuzamos bejelentését gyorsított vizsgálatnak vessék alá. Így ez a rendszer gyorsabb és hatékonyabb vizsgálatot tesz lehetővé.

E) A szövetségi kormány összeesküvés és kereskedelmi titok ellopása miatt bűnügyi feljelentést tett a dél-koreai *Kolon Industries Inc.* (Kolon) ellen. A Kolont azzal vádolják, hogy információt tulajdonított el az E. I. du Pont de Nemours and Co. (du Pont) kevlár-technológiájával kapcsolatban.

Korábban egy szövetségi esküdtszék elrendelte, hogy a Kolon fizessen 919,9 millió USD kártérítést egy ilyen vonatkozású polgári kereskedelmi titok-bitorlási perben. A bíróság egyúttal húsz évre tartósan eltiltotta a Kolont versenytársa nagy szilárdságú rostjának gyártásától.

Mindkét ügyben szerepet játszottak kereskedelmi titkok a du Pont kevlárrostjával kapcsolatban, amelyet golyóálló mellények, katonai sisakok, gumiabroncsok, fékek és száloptikai kábelek gyártásában használnak fel. Mind a du Pont, mind az igazságügyi minisztérium azt állítja, hogy a Kolon a du Pont korábbi dolgozóit alkalmazta, és a du Pont szabadalmazott tudását használta versenytárstermékének, a heracronszálnak az előállításához.

A vállalat mellett a Kolon számos vezetőjét és alkalmazottját vádolták összeesküvéssel kereskedelmi titkok ellopása miatt és az igazságszolgáltatás munkájának akadályozásával, mert információt töröltek számítógépekről.

F) Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2012. decemberi számának 82. és 83. oldalán ismertettük az Apple és a Motorola közötti pereskedés lefolyását. Most arról kaptunk hírt, hogy a Motorola egy korábbi alkalmazottját, Hanjuan Jint négy év börtönre ítélték kereskedelmi titkok ellopásáért. Az ügy előzménye, hogy Jin kisasszonyt egy pekingi repülőjáratra való becsekkolása alkalmával az amerikai vámtisztviselő véletlenszerű kiválasztotta, és a vizsgálat alkalmával 30 000 USD készpénzt és „bizalmas” megjelölésű Motorola-iratokat találtak nála.

A Jin kisasszonyt elítélő kerületi bíró, Ruben Castillo hangsúlyozta az innováció jelentőségét: „A mai világban a legértékesebb dolog, amivel rendelkezünk, a technológia. A legfontosabb dolog, amit ez az ország tehet, hogy megvédi kereskedelmi titkait.”

G) Az USPTO közlése szerint a 2012-es pénzügyi év védjegyek vonatkozásában „csúcsev” volt, mert több védjegybejelentést nyújtottak be, mint bármelyik korábbi pénzügyi évben, és az állandó használatban levő védjegyek száma meghaladta az 1,8 millió lajstromozott védjegyet.

A függő védjegybejelentések száma továbbra is történelmileg alacsony szinteken marad. Az első végzés kiadásáig eltelt idő 2,5 és 3,5 hónap között van, míg a védjegybejelentéstől a lajstromozásig vagy az elutasításig eltelt idő az elmúlt három évben 12 hónap alatt volt.

Az USPTO kedvezően fogadja az elektronikus bejelentések növekvő számát, ami hozzájárul a hivatal hatékonyságának növeléséhez.

H) Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2012. áprilisi számának 131–132. oldalán ismertettük a *Christian Louboutin* (Louboutin) és az *Yves Saint Laurent America, Inc.* (YSL) közötti pereskedést a lábbelik talpán a piros szín használata miatt, amire a Louboutinnek 2008-ban lajstromozott védjegye van. Az elsőfokú bíróság elutasította a Louboutin keresetét, ezért az 2012. augusztus 12-én fellebbezést nyújtott be a Második Kerület Fellebbezési Bíróságánál. Most arról kaptunk hírt, hogy ez a bíróság döntést hozott az ügyben.

Megállapította, hogy a Louboutin védjegye, amely egy magas sarkú és lakkozott vörös talpú női cipőre vonatkozik, korlátozott mértékű „másodlagos jelentésre” tett szert, amely azonosítja a Louboutin védjegyet. Ez a döntés megfordítja az elsőfokú bíróság döntését, amely szerint egyetlen szín nem szolgálhat védjegyként a divatiparban. A bíróság azonban utasította a USPTO-t, hogy korlátozza a védjegyet olyan felhasználásokra, amikor a piros színű külső talp ellentétben áll a cipő további részeinek színével. „A talp és a felsőrész közötti ellentét okozza a talp feltűnő voltát és alkotójának megkülönböztetését” – mondja a döntés.

A módosított védjegy alapján az YSL cipői nem bitorolják a Louboutin védjegyet. Így mindkét tervező békésen távozhatott a bíróságról.

I) A General Motors egy 2009. évi hirdetésében Albert Einstein képmását használta fel. Ezért a jeruzsálemi Héber Egyetem, amely ellenőrzi Einstein nevének és képének felhasználási jogait, azt állította, hogy a GM nem volt jogosult felhasználni Einstein képmását. Emiatt védjegybitorlásért és tisztességtelen versenybe ütköző cselekedetért beperelte a GM-et.

A kifogásolt hirdetésen egy izomember viseli Einstein arcát „ $e=mc^2$ ” tetoválással, és a kép alatt az alábbi felirattal: „Az ötletek szexisek is.” Ez a hirdetés a *People* magazinban jelent meg.

A kerületi bíróság bírója, Howard Matz egyetértett azzal, hogy a hirdetés nem utalt jó ízlésre, de végül arra a következtetésre jutott, hogy nem volt törvénytelen.

Matz bíró szerint a reklámozási jogoknak kellene, hogy legyen elévülési idejük, és közelítőleg 50 év időtartam kellően tükrözi az egyensúlyt az értelmes jogi érvényesítési idő és a közérdek között – mondta ki döntésében. Ennek megfelelően a Héber Egyetem perlési joga 2005-ben lejárt. Miként a bíró a továbbiakban kifejtette: „Einstein a zseni szimbóluma és megtestesítője. Személye beágyazódott kulturális örökségünkbe, és most, közel 60 évvel halála után ennek a személynek szabadon hozzáférhetőnek kell lennie azok számára, akik saját kifejezésük részeként kívánják birtokolni.”

Bahrein

Bahrein 2012. augusztus 20-án csatlakozott a mikroorganizmusok szabadalmi eljárás céljából történő letétbe helyezésének nemzetközi elismerésére vonatkozó Budapesti Szerződéshez. Így ez a nemzetközi egyezmény Bahreinben 2012. november 20-án lépett hatályba.

Bahrein a Budapesti Szerződés 75. tagállama lett.

Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (BPHH)

Egy német bejelentő a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (Office for Harmonization in the Internal Market) kérelmezte a DESERTFUEL védjegy lajstromozását a 4. áruosztályban. A BPHH elővizsgálója elutasította a kérelmet, mert a lajstromoztatni kívánt védjegy két elemét, a „desert” (sivatag) és a „fuel” (üzemanyag) szót az angol fogyasztók a sivatagból származó vagy a sivatagban használható üzemanyagnak foghatnák fel, vagyis a teljes kifejezés tájékoztatást tartalmaz az igényelt üzemanyagok céljáról. Emellett az ilyen védjeggyel ellátott áruk úgy is értelmezhetők, hogy ellenállóak a sivatagi körülményeknek, és hatékonyak szélsőséges körülmények között. Így a BPHH elővizsgálója szerint a lajstromoztatni kívánt védjegy deskriptív jelentésű, és nélkülözi a megkülönböztetőképességet.

A bejelentő fellebbezése után a BPHH fellebbezési tanácsa megállapította, hogy a teljes „desertfuel” szó többet jelent, mint a két alkotó szó összege. A teljes kifejezés nem található lexikonokban, sem egyéb helyeken. Ezért az angol nyelvű közönség nem tudna egyértelmű jelentést levezetni a „desertfuel” kifejezésből.

A tanács azt is figyelembe vette, hogy az üzemanyag-fogyasztók nem szokták az üzemanyagot a felhasználási terület függvényében megkülönböztetni. Emellett a „desert” szó az üzemanyag eredeteként is értelmezhető, amely azonban túlságosan határozatlan, és így a fogyasztó nem bírna világos földrajzi képpel a szó jelentéséről.

A fentiek alapján a tanács megállapította, hogy a lajstromoztatni kívánt szó nem bír leíró jelentéssel, és elegendő megkülönböztetőképességgel rendelkezik ahhoz, hogy lajstromozható legyen.

Brazília

A) A Brazil Szabadalmi és Védjegy hivatal 2012. szeptember 4-én publikált határozatával módosította a szabadalmi együttműködési Szerződés (PCT) 49.6 szabálya alapján a nemzetközi bejelentések brazil nemzeti szakaszának megindítási szabályait.

A PCT 49.6 szabálya szerint egy bejelentő helyreállíthatja a jogait, ha elmulasztotta időben megindítani a nemzeti szakaszt, feltéve, hogy ez a mulasztás nem volt szándékos, és annak ellenére következett be, hogy a bejelentő a körülmények által megkívánt megfelelő gondossággal járt el.

Az új brazil szabály szerint a bejelentő jogai a nemzeti szakasz megindításával kapcsolatban visszaállíthatók, ha a 30 hónapos határidőt nem szándékosan mulasztotta el, vagy a mulasztás annak ellenére történt, hogy a bejelentő vagy törvényes képviselője kellő gondossággal járt el. Ennek megfelelően az ilyen kérelmet a PCT 49.6 szabályával összhangban (i) a 30 hónapos határidő elmulasztását előidéző ok megszűntét követő két hónapon belül vagy (ii) a 30-hónapos határidő lejáratától számított 12 hónapon belül (amelyik hamarabb jár le) kell benyújtani.

A bejelentőnek a kérelmet a nemzeti szakasz megindításával egyidejűleg kell benyújtania a késedelem okát bizonyító dokumentumokkal és a megfelelő díj befizetését igazoló irattal együtt.

B) A Brazil Országos Egészségfelügyeleti Hatóság (ANVISA) magatartása arra utal, hogy minden gyógyszer tárgyú szabadalmi bejelentést a Brazil Szabadalmi Hivatal általi vizsgálat előtt kíván vizsgálni.

A legfőbb brazil államügyész 2011. januári közleménye szerint az ANVISA szerepét arra kell korlátozni, hogy a bejelentéseknek csupán a közegészségügyi kockázatát vizsgálja, azonban az új szabályok szerint végzett vizsgálatok kapcsán szerzett tapasztalatok azt mutatják, hogy az ANVISA a közegészségügy kockázatává „lényegít át” nem a hatáskörébe tartozó számos kifogást, így például a nem kielégítő kinyilvánítást vagy a feltalálói tevékenység hiányát is, és továbbra is kiad a bejelentések szabadalmazhatóságával kapcsolatos műszaki jelentéseket, ami nagymértékben késlelteti a hivatalt a gyógyszer tárgyú találmányi bejelentések engedélyezésében.

Az ANVISA 2012. október 16-án publikált egy javaslatot arról, hogy a jövőben milyen feltételek mellett kell határozatot hoznia a gyógyászati termékekre és eljárásokra vonatkozó szabadalmi bejelentések előzetes hozzájárulási eljárásában. A publikáció alapján 60 napon belül lehetett megjegyzéseket vagy javaslatokat tenni az ANVISA által alkalmazott vizsgálati eljárás jövőbeli változásaival kapcsolatban.

Az ANVISA új javaslata szerint a gyógyszer tárgyú találmányi bejelentések kapcsán azt kell vizsgálnia, hogy azok az egészségügyre ártalmasak-e, azonban a vizsgálatot úgy értelmezi, hogy a bejelentések tárgyával kapcsolatos egészségügyi kockázat vizsgálatához a szabadalmazhatóság követelményeinek a vizsgálata is hozzátartozik. Ebből következik, hogy az ANVISA továbbra is vizsgálni kívánja a bejelentések szabadalmazhatóságát, ami ellentétben áll az ügyészségi állásponttal.

Nyilvánvaló, hogy mind a gyógyszergyártó vállalatok, mind a szabadalmi szakemberek amellet foglalnak majd állást, hogy az ANVISA ne vizsgálja a gyógyszer tárgyú bejelentések szabadalmazhatóságát, de egyelőre teljesen nyitott az a kérdés, hogy az ANVISA hogyan fog reagálni az általa meghirdetett 60 napos határidőn belül beérkezett megjegyzésekre és javaslatokra.

Új feladatának rendszeres félreértelmezése folytán nagy a kockázata annak, hogy az ANVISA-nál nagy mennyiségű gyógyászati tárgyú szabadalmi bejelentés halmozódik fel, és így még nagyobb lesz a Brazil Szabadalmi Hivatal hátraléka.

Bulgária

Bulgáriában 2011-ben 283 találmányi szabadalmi bejelentést nyújtottak be (20-szal többet, mint 2010-ben); ezek közül 262 származott bolgár és 21 külföldi bejelentőtől.

Ugyanebben az évben 1640 európai szabadalom érvényesítését kérték (szemben a 2010-ben benyújtott, 213-mal kevesebb hasonló kérelemmel) és 16 kiegészítő oltalmi tanúsítványt (SPC) kérelmeztek.

Dánia

A) A *Phadia* 2001-ben európai szabadalmat kapott, amelyet azután dán szabadalomként érvényesített. A szabadalom tárgya humán neutrofil-lipokalin alkalmazása volt humán betegségek diagnosztikai markereként, különösen gyulladással kapcsolatos diagnózisok vonatkozásában.

A *BioPorto* kifejlesztett ún. „NGAL készleteket”, amelyek módszert szolgáltatnak akut vesekárosodás diagnosztizálására. Ennek a módszernek a használatával súlyos betegségeket lehetett diagnosztizálni sokkal gyorsabban, mint az ismert módszerekkel.

A *Phadia* bitorlásért beperelte a *BioPorto*-t.

A *BioPorto* ellenkeresetében beperelte a *Phadia*-t, arra hivatkozva többek között, hogy szabadalma nélkülözi a feltalálói tevékenységet, ezért érvénytelen, és ilyen okok miatt készletei nem bitorolják a *Phadia* jogait.

A Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság a *BioPorto* javára döntött, megállapítva, hogy a *Phadia* találmánya valóban nélkülözi a feltalálói tevékenységet. Ezért döntése szerint a *Phadia*-nak 1 705 052 DKK-t kellett költségtérítésként fizetnie a *BioPorto* számára.

B) A Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság egy 2011. november 8-i döntése megállapította, hogy egy interneten vásárolt hamis Rolex óra importja egy bizonyos *Blomqvist* magán-személy által sérti a Rolex jogait, és ezért az órát meg kell semmisíteni.

A *Blomqvist* fellebbezést nyújtott be a Legfelsőbb Bíróságnál, ahol az ügyben 2012. szeptember 5-én tartottak tárgyalást. Ennek végén a Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság bejelentette, hogy az ügyben a döntést 2012. szeptember 19-én fogják kihirdetni. A Legfelsőbb Bíróság azonban 2012. szeptember 18-án bejelentette, hogy kérdéseket intéztek az Európai Unió Bíróságához (CJEU), így a döntést elhalasztották a CJEU válaszáinak megérkezéséig.

C) A felperes *Noma* egy világhírű vendéglő Koppenhágában, és birtokolja a *NOMA* szövegdjegyet. Az első alperes, a *Mikkelsen Media ApS* (*Mikkelsen*) Dánia legnagyobb tömegtájé-

koztatási irodája, és főleg online értékesítéssel foglalkozik. A második alperes, a *Homeenter AB* (Homeenter) része a svéd *Bonnier* csoportnak, és filmek, zene és események interneten való eladásával foglalkozik. A Homeenter korlátozott időtartamon keresztül megkísérelt tagságot árusítani egy „Chokolade” nevű klubba, és felkérte a Mikkelsent, hogy az árusítsa az interneten a klub tagságát.

Hirdetéseiben és újságaiban a Mikkelsen utalt a Noma étteremre (például: „Nyerj egy vacsorát a világ legjobb éttermében”), valamint hirdetményeiben említette a NOMA megjelölést (például: „Siess megerősíteni a lehetőséged, hogy fantasztikus tapasztalatban legyen részed a világ legjobb Noma éttermében”). A Noma a Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróságnál beperelte a Mikkelsent és a Homeentert védjegyjogainak megsértéséért.

Az a Noma javára ítélezett. Megállapította többek között, hogy a Noma étterem kétségtelenül rendkívüli mértékben ismert, és hogy az alpereseknek ismerniük kellett a NOMA megjelölés nagy értékét. A bíróság úgy találta, hogy a NOMA megjelölés alperesek általi használata árthatott a védjegy hírnevének. Emellett az alperesek tevékenysége a jó kereskedelmi gyakorlatra vonatkozó törvénybe is ütközött.

Megállapítása szerint a Noma nem bizonyította ugyan, hogy veszteséget szenvedett, de ennek ellenére nevének használatáért kártérítésre volt jogosult, aminek összegét a bíróság 150 000 Dkr-ben rögzítette.

A Mikkelsen és a Homeenter közötti viszonyt vizsgálva a Tengerészeti és Kereskedelmi Bíróság megállapította, hogy a Mikkelsennek kell az egész összeget megfizetnie, mert neki volt kötelessége biztosítani, hogy a hirdetés törvényes legyen. A két alperesnek költségterítés fejében 25 000 Dkr-t kellett fizetnie a Nomának. Emellett a bíróság a Mikkelsent arra kötelezte, hogy fizessen 25 000 Dkr-t a Homeenternek.

Egyesült Királyság

A) A nemzetközi bejelentések angol nemzeti szakaszát az Egyesült Királyság Szellemitulajdon-védelmi Hivatala (UKIPO) kérelemre meggyorsítja, ha a nemzetközi bejelentésre a nemzetközi elővizsgáló hatóság kedvező nemzetközi előzetes szabadalmazhatósági jelentést (International Preliminary Report on Patentability, IPRP) adott ki, vagy ha IPRP-t még nem adtak ki, a nemzetközi kutatási hatóság kedvező írott véleményt (Written Opinion of the International Searching Authority, WO-ISA) adott ki. Ilyen gyorsítást a „PCT (UK) Fast Track” rendszer keretében külön indokolás nélkül lehet kérni.

2012. június 8. előtt a bejelentés csak akkor volt kiválasztható ilyen gyorsított vizsgálatra, ha a nemzetközi bejelentés összes igénypontját az IPRP-ben újnak, feltalálói tevékenységen alapulónak és iparilag alkalmazhatónak minősítették. Ezért, ha akár csak egyetlen igénypontot elfogadhatatlannak minősítettek az IPRP-ben, a bejelentést az angol nemzeti szakaszban nem lehetett kiválasztani gyorsított vizsgálatra a PCT (UK) Fast Track rendszeren belül még akkor sem, ha a kifogásolt igénypontot az angol nemzeti szakaszban törölték.

Az UKIPO 2012. június 8-án enyhítette a gyorsított vizsgálat követelményeit a PCT (UK) Fast Track rendszeren belül, mert ettől a naptól kezdve elegendő, ha az angol nemzeti szakaszba jutott bejelentés egy vagy több igénypontját az IPRP vagy a WO-ISA elfogadhatónak minősíti. Ehhez elég, ha a bejelentő az angol nemzeti szakaszban törli bejelentéséből az el nem fogadott igénypontokat.

Ha egy bejelentést a PCT (UK) Fast Track rendszeren belül elfogadtak gyorsított vizsgálatra, az UKIPO arra törekszik, hogy a gyorsított vizsgálat kérelmezésétől számított két hónapon belül kiadja az első elővizsgálati végzést.

B) A Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2012. decemberi számának 93. és 94. oldalán hírt adtunk arról, hogy az egyesült királyságbeli Fellebbezési Bíróságon (Court of Appeal) Colin Birss bíró döntése szerint a *Samsung Galaxy* táblagépei nem bitorolják az Apple táblagépeit. A bíró elrendelte, hogy Apple több újságban és folyóiratban adjon fel hirdetést arról, hogy a Samsung nem másolta le iPadjét, és egyesült királyságbeli weboldalára legalább hat hónapon át iktasson be egy ilyen értelmű közleményt. Az Apple azonban a bíró által előírt közléssel egyidejűleg arra is utalt weboldalán, hogy a Samsung ellen folytatott bitorlási pereit a világ más részein az ő javára végződtek.

A bíró nem értett egyet ezzel az eljárással, és 24 órát adott az Apple-nek arra, hogy a kifogásolt anyagot távolítsa el weboldaláról, és 48 órán belül új közlést iktasson oda be. Az Apple 14 nap hosszabbítást kért, de a bíró elutasította ezt a kérést.

A Fellebbezési Bíróság a továbbiakban megerősítette, hogy a Felsőbíróság (High Court) nemcsak nemzeti bíróságként, hanem a közösségi mintarendelet 80. és 81. cikkének megfelelően közösségiminta-bíróságként is ülésezett, és ezért a bitorlást elutasító nyilatkozata kötelező az egész Európai Unióra.

A fentiek fényében a Fellebbezési Bíróság azt vizsgálta, hogy egy német bíróság néhány nappal a döntését követően miért hozott olyan páneurópai határozatot a Samsung koreai leányvállalata, a *Samsung Electronics Co.* ellen, amely megtiltotta, hogy árusítsa a Samsung Galaxy táblagépének 7.7-es változatát. A Fellebbezési Bíróság megkérdőjelezte, hogy a német bíróságnak alapja volt azt hinni, hogy ütközhet az Európai Unióban érvényes joggyakorlattal és a (közösségiminta-bíróságként ülésező) Felsőbíróság nyilatkozatával.

A Fellebbezési Bíróság hangsúlyozta, hogy a 2010-es *Grimme v. Scott*-döntés szerint az EU tagországi bíróságainak meg kellene próbálniuk követni más EU-országok fontos döntéseinek az érvelését. A Fellebbezési Bíróság rámutatott, hogy „ha az európai országok egyszerűen közlik, hogy nem értenek egyet egymással, és ellentmondó döntéseket hoznak, Európa lesz szegényebb.”

C) Birss bíró egy újabb döntése a Szabadalmi Megyei Bíróságon (Patents County Court, PCC) megállapította, hogy egy termékre engedélyezhető lajstromozott mintaoltalom, ha a termékre új felhasználást találtak – még akkor is, ha a piacon létező termékek és az új termék megjelenése majdnem azonos.

A felperes *Gimex International* (Gimex) lajstromozott közösségi mintával rendelkezett egy „jégzsák”-nak (Ice Bag) nevezett termékre, amely egy jégvödör volt zsák alakjában. A jégzsákokat 2006-ban helyezték forgalomba, és nagyon sikeresnek bizonyult.

2010-ben az egyik alperes – a *Kiki's Import & Export Ltd.* (Kiki) – az Egyesült Királyságban elkezdte árusítani a jégzsákokat, amely a Gimex szerint bitorolta az ő lajstromozott jégzsákmintáját.

Az alperesek tagadták a bitorlást, és arra hivatkoztak, hogy a Gimex mintája érvénytelen egy „Transline”-nak nevezett korábbi Gimex-termék fényében, amely egy borospalackok szállítására használt zsák volt. A Kiki azzal is érvelt, hogy a Gimex kinyilvánította a mintát a lajstromozási kérelem benyújtása előtt több, mint 12 hónappal, és ezért a minta érvénytelen.

A lajstromozott minta érvényességével és bitorlásával foglalkozó egynapos tárgyaláson Birss bíró megállapította, hogy a minta érvényes, és hogy azt az alperes jégzsák terméke bitorolta. A döntés meghozatala előtt a bíró azt vizsgálta, hogy a hűtőzsákminta a jégzsáktól eltérő „általános benyomást” keltett-e. Ennek a kérdésnek a megválaszolásakor figyelembe vette mind a minta érvényességét (az egyéni jelleget), mind a bitorlást (az oltalmi kört).

Annak eldöntésekor, hogy egy minta eltérő általános benyomást kelt-e, a bíróságnak az alábbi tényezőket kell figyelembe vennie:

- a tervező szabadságfokát a minta kidolgozásakor;
- annak a terméknek a jellegét, amelyre a mintát alkalmazták; és
- azt az ipari területet, amelyen a mintát használták.

A fenti tények azonban azt a további érdekes kérdést is felvetették, hogy mi történik, ha egy tervező egy létező termék (a Transline palackzsák) új felhasználását (ebben az esetben egy jégvödörzsákokat) talált fel? A bíró úgy ítélte meg, hogy ez az „új felhasználás” két további kérdést vet fel:

- A Transline zsák a technika állásához tartozik-e, ha eltérő célokra használják?
- Figyelembe kell-e venni a termék szándékozott funkcióját, amikor a minta átlagos benyomását vizsgálják?

Az első kérdéssel kapcsolatban a bíró azt gondolta, hogy a termék szándékolt célja lényeges, de csupán olyan mértékben, amennyire befolyásolja a termék megjelenését. Ezért a mintának, tekintet nélkül a felhasználásra, az ismert megoldásokkal való összehasonlítás mellett érvényesnek kell lennie.

A második kérdéssel kapcsolatban a bíró azon a véleményen volt, hogy a termék szándékolt funkciója is lényeges, mert a tájékozott felhasználóra a termék vonatkozó típusának a használata lenne jellemző. A bíró egy új fogalmat is bevezetett a minta elbírálásakor: a tájékozott felhasználó „mintatudatosságát” (design awareness). Megjegyezte, hogy a mintatudatosság meghatározásának próbája (ellentétben a „mintatest” ismeretével, ami eltérő fogalom) nem korlátozódik arra, hogy egy távolságból egyszerűen mereven nézik a terméket. Egy termék általános vizuális benyomását annak használatával nyerik. Más szavakkal (és összhangban a korábbi esetjoggal) a tájékozott felhasználó a termék használója, nem pedig egy tervező.

A Gimex-minta eltérő általános benyomásával kapcsolatban a bíró azt állapította meg, hogy funkciókorlátozások lépnek fel, amikor egy palackhűtést terveznek, minthogy annak képesnek kell lennie egy borosüveg tárolására és hűtésére. E szempontok mellett a termékeket ésszerű tervezési szabadsággal tervezték.

A bíró szerint a Gimex-jégzsák viszonylag meglepő minta volt, mert eltért az ismert palackhűtőktől, amelyeket a tájékozott felhasználó ismer mintatudatossága alapján. A korábbi Transline termék vonásai által keltett általános benyomás eltért a jégzsák által keltett benyomástól, és csupán egy zsáknak lehetett nézni – inkább, mint egy palackhűtőnek –, ami azt jelenti, hogy a tájékozott felhasználó számára jelentősebbek voltak a termékek közötti vizuális különbségek.

A viszonylag szűk oltalmi kör ellenére a bíró megállapította, hogy a jégzsákminta új volt, egyéni jelleggel rendelkezett, és érvényes volt.

Azzal kapcsolatban, hogy a hűtőzsák bitorolta-e a Gimex lajstromozott közösségi mintáját, a bíró megjegyezte, hogy a tájékozott felhasználó egy palackhűtő olyan felhasználója, aki viszonylag nagyfokú figyelemmel rendelkezik, amikor ezeket a termékeket használja. Ezért helyénvaló volt a részenkénti összehasonlítás.

A viszonylag szűk oltalmi kör ellenére, amellyel a jégzsák rendelkezik, a bíró úgy találta, hogy a hűtőzsák a tájékozott felhasználó számára nem nyújt eltérő általános benyomást, mert vonásai – különösen magassága és fogantyúi – lényegileg azonosak. Az egyetlen lényeges különbségnek azt lehetett tekinteni, hogy nem volt rajta névjegykártyaablak, viszont rendelkezett egy poháralátét-nyílással a hűtőzsák alján, de e különbségek egyike sem okozott eltérő általános benyomást.

Így Birss bíró megállapította, hogy a hűtőzsák bitorolta a Gimex lajstromozott közösségi mintáját.

Egységes Szabadalmi Bíróság

Az Európai Parlament 2012. december 11-i ülésén három különálló szavazással jóváhagyta az ún. „európai uniós szabadalmi csomagot”, vagyis az egységes szabadalmat (unitary patent), a nyelvi kérdéscsomagot és az Egységes Szabadalmi Bíróság (Unified Patent Court) intézményét.

Az új rendszer önműködő egységes szabadalmi oltalmat biztosít majd a részt vevő 25 európai országban, csökkenteni fogja az európai vállalatok szabadalmazási költségeit, és ezáltal növelni fogja azok versenyképességét. Az Európai Bizottság szerint az új rendszerben egy európai szabadalom hozzávetőleges költsége 4725 EUR lesz, szemben a jelenlegi 36 000 EUR költséggel.

Az új egységes szabadalmat az Európai Szabadalmi Szervezet által biztosított elővizsgálati és engedélyezési eljárással az Európai Szabadalmi Hivatal fogja külön kérelemre engedélyezni, és az így engedélyezett egységes szabadalom a rendszerben részt vevő 25 európai

uniós tagországban lesz érvényes. A szabadalmak angol, francia és német nyelven lesznek hozzáférhetőek. A szabadalmi bejelentéseket ugyanezen a három nyelven lehet majd benyújtani. Ha a bejelentést más nyelven nyújtják be, az említett három nyelv valamelyikén készített fordítást is be kell majd nyújtani.

Az Európai Parlament biztosította az egységes szabadalomért folyamodó bejelentőket arról, hogy a fordítási költségeket teljes mértékben megtérítik az Európai Unió területén levő kis- és közepes méretű vállalatoknak, nonprofit szervezeteknek, egyetemeknek és nyilvános kutatószervezeteknek.

A fenntartási illetékek megállapításakor figyelembe fogják venni a kisvállalatok különleges igényeit, úgyhogy azok teljes mértékben kihasználhatják az alacsonyabb költségeket.

Az Egységes Szabadalmi Bíróságot létesítő nemzetközi egyezmény 2014. január 1-jén vagy akkor fog hatályba lépni, amikor 13 szerződő ország, ideértve az Egyesült Királyságot, Franciaországot és Németországot, ratifikálta azt. A másik két törvény 2014. január 1-jén fog hatályba lépni, vagy pedig azon a napon, amikor a nemzetközi egyezmény hatályba lép, amennyiben az utóbbi időpont későbbi. Olaszország és Spanyolország nem csatlakozott az új rendszerhez, de bármikor dönthet a csatlakozás mellett.

Itt említjük meg, hogy az Egységes Szabadalmi Bíróságra vonatkozó egyezmény jóváhagyott szövegének 14. cikke szerint Budapesten kell létrehozni a bírói gyakorlat megszerzésére szolgáló keretet. Ennek feladata többek között, hogy gondoskodjon az Elsőfokú Szabadalmi Bíróság részlegeihez tartozó nemzeti szabadalmi bírók gyakorlatáról szabadalmi peres ügyekben, továbbá a bírójelöltek felkészítéséről.

Európai Szabadalmi Hivatal (ESZH)

A) A vizsgált ügyben egy felszólalás csupán azon az érven alapult, hogy az engedélyezett szabadalom első igénypontja hozzáadott anyagot tartalmazott. A szabadalomtulajdonos azal érvelt, hogy ez az elővizsgálati eljárás alatt keletkezett tipográfiai hibából következett, és kérte, hogy a felszólalási eljárást állítsák le, és a szabadalmat küldjék vissza az Elővizsgálati Osztálynak abból a célból, hogy az EPC/1973 89. szabálya (amely megfelel az EPC 140. szabálynak) alapján újból engedélyezzék a szabadalmat.

A Felszólalási Osztály közbenső döntéssel leállította a felszólalási eljárást, visszaküldte az ügyet az Elővizsgálati Osztálynak abból a célból, hogy az döntsön az EPC 140. szabálya szerinti helyesbítésre vonatkozó kérelem ügyében, és e döntés ellen külön fellebbezést engedélyezett. A felszólaló fellebbezett a döntés ellen. Minthogy a felszólaló jogorvoslat nélkül maradhatott volna abban az esetben, ha az Elővizsgálati Osztály az EPC 140. szabálya szerint kijavít egy engedélyezett szabadalmat, a Műszaki Fellebbezési Tanács a következőképpen intézte a Bővített Fellebbezési Tanácshoz.

1. Engedélyezhető-e egy szabadalomtulajdonos kérelme, amelyet a felszólalási eljárás megkezdése után nyújtott be az iránt, hogy az EPC 140. szabálya alapján javítsák ki az engedélyező döntést? Az EPC 140. szabályában az időhatár megadásának hiányát úgy kell-e értelmezni, hogy a döntésekben előforduló hibáknak az EPC 140. szabálya alapján történő kijavítása bármikor elvégezhető?

2. Ha egy ilyen kérelmet megengedhetőnek tekintenek, az Elővizsgálati Osztálynak kötelező módon kell-e erről a kérelemről döntenie, úgyhogy a Felszólalási Osztály ki van zárva annak vizsgálati lehetőségéből, hogy vajon a javítási döntés nem vonatkozik-e egy nem engedélyezhető módosításra?

A Bővített Fellebbezési Tanács G 1/10 számú döntésében a kérdéseket a következőképpen válaszolta meg.

1. Minthogy az EPC 140. szabálya nem alkalmazható egy szabadalom szövegének kijavítására, egy szabadalomtulajdonos ilyen javításra vonatkozó kérelme nem engedhető meg, ideértve azt az esetet is, amikor ilyen kérelmet a felszólalási eljárás megkezdése után nyújtanak be.

2. Az első kérdésre adott válaszra tekintettel a második kérdés nem igényel választ.

E következtetés elérésekor a Bővített Fellebbezési Tanács úgy érvelt, hogy – bár az engedélyező döntésben hivatkozott leírás, igénypontok és rajzok ennek a döntésnek a részei – ezeknek a dokumentumoknak a hibáit ezt követően nem lehet kijavítani az EPC 140. szabálya alapján, mert a rendelkezés az ESZH döntéseiben előforduló hibák kijavítására van szánva, nem pedig egy szabadalmi bejelentő vagy szabadalomtulajdonos által benyújtott dokumentumokban előforduló hibák kijavítására.

A Bővített Fellebbezési Tanács véleménye szerint egy szabadalmi bejelentő vagy szabadalomtulajdonos számára elegendő eszköz áll rendelkezésre ahhoz, hogy biztosítani tudja: engedélyezett szabadalma pontosan olyan alakban legyen, amilyenben akarja, anélkül, hogy szüksége lenne az EPC 140. szabályának az igénybevételére. Például ha egy bejelentő hibát követ el bármely szakaszban a szabadalom szövegének általa történő végső elfogadásáig, akkor ezt a hibát az EPC 139. szabálya alapján benyújtott kérelemre ki lehet javítani. Emellett egy szabadalmi bejelentő köteles jóváhagyni azt a szöveget, amellyel szabadalmát engedélyezik. Így az engedélyezés után a szövegben maradó bármilyen hibáért a felelősség kizárólag az övé, függetlenül attól, hogy a hibát ő vagy az Elővizsgálati Osztály vitte be a szövegbe, és logikátlan lenne a hibát az Elővizsgálati Osztálynak tulajdonítani annak érdekében, hogy a bejelentő saját hibáját az EPC 140. szakaszának a körébe lehessen vonni.

Bár az EPC 140. szabálya nem használható engedélyezett szabadalmak hibáinak a kijavítására, a Bővített Fellebbezési Tanács megjegyezte, hogy a szabadalomtulajdonos próbálhatja kijavítani szabadalmát a felszólalási vagy a korlátozási eljárás alatt, és egy ilyen módosítás eltávolíthat egy észrevett hibát. Természetesen az ilyen módosításnak ki kell elégítenie a módosításra vonatkozó összes érvényes követelményt, ideértve a hozzáadott anyag bevitelének a tilalmát és az igénypontok oltalmi körének az engedélyezés utáni bővítése tilalmát.

A fenti döntés arra emlékeztethet minden szabadalmi bejelentőt, hogy szükség van az engedélyezésre szánt szöveg igen alapos ellenőrzésére.

B) Az ESZH 106. szabálya szerint az ESZE 112a(2)a) cikke alapján egy felülvizsgálatra vonatkozó kérelem csak akkor engedhető meg, ha az eljárási hibát a fellebbezési eljárás alatt kifogásolták, és a fellebbezési tanács a kifogást elutasította, kivéve, ha ilyen kifogást nem lehetett emelni a fellebbezési eljárás alatt.

Az R 9/09 ügy szerint nem volt elegendő, hogy a kérelmező világossá tette: ő (a vizsgált esetben) kifogásolta egy későn benyújtott iratnak a tanács általi elfogadását. Itt nem az ESZH 106. szabálya alapján benyújtott kifogásról volt szó. Ez a szabály az eljáró hivatal elleni külön kifogás benyújtását kívánja meg. Ez kötelezően szükséges, hogy a tanácsnak lehetősége legyen a vélt eljárási hiba megszüntetésére és az ESZH 112a cikke szerint a kérelmező jogainak a megőrzésére.

Az ESZH 106. szabálya szerint egy kísérő személy sem tehet jogérvényes eljárási nyilatkozatokat.

A kérelmet ezért mint meg nem engedhetőt elutasították.

C) Az R 6/10 ügyben a kérelmező kifogásolta, hogy a tanács elmulasztotta egy tanúnak az ESZH 117. cikke és 117–124. szabálya szerinti „kérelmezett” meghallgatását. A kérelem nem tartalmazott sem arra vonatkozó utalást, hogy a fellebbezési eljárásban kifogást emeltek, sem arra vonatkozó magyarázatot, hogy miért nem lehetett ilyen kifogást emelni. Sem a tanács előtti szóbeli meghallgatásról készített jegyzőkönyv, sem az akta egyéb része nem tartalmazott utalást arra, hogy a fellebbező fél kifogásolta az érdemi vitának a tanács által a tanú meghallgatása nélküli lezárását. A kérelmező sem utalt arra, hogy a tanács előtti szóbeli tárgyalás jegyzőkönyve és/vagy a tényállás és a kérelmek az írott döntésben tévesek vagy hiányosak lennének.

A Bővített Fellebbezési Tanács arra a következtetésre jutott, hogy a kérelmező a fellebbezési eljárás alatt az ESZH 106. szabálya alapján elmulasztott kifogást emelni, és a kérelmet mint egyértelműen meg nem engedhetőt elutasította.

D) A fellebbezési tanácsok állandó joggyakorlata szerint a fellebbezési illeték befizetése nem olyan cselekmény, amely elfogadhatóan helyettesíti a fellebbezés benyújtását. *Mutatis mutandis* érvényes ez az elv az ESZE 112a cikke szerinti rendkívüli jogsegélyre is, miként ez az R 2/10 ügyből kitűnik.

E) Ha egy kérelmező kifogása nem arra irányul, hogy őt egy kérdésben nem hallgatták meg, hanem arra, hogy a tanács az ő meghallgatása után a kérelmeivel ellentétesen döntött, az nem képezi a meghallgatásra vonatkozó jog megsértését (R 9/10 és R 15/10).

Az R 12/09 ügyben a kérelmező előadta, hogy a tanácsnak előre tájékoztatnia kellett volna őt a meghozandó döntés különböző szempontjairól, hogy módja legyen kiegészítő érveket és bizonyítékokat előadni.

Ennél a pontnál a Bővített Fellebbezési Tanács az R 12/09 ügyben a korábbi joggyakorlatára utalt:

– Egy tanács nem köteles döntése előtt a feleknek minden olyan előre látható okot részletesen előadni, amely döntésének indokolásában megtalálható (R 1/08, R 3/09, R 8/09, R 13/09). Ezt megerősítette az R 15/09, R 18/09 és R 15/10 számú döntés. Eltekintve attól az esettől, amikor egy tanács kimondottan elutasítja, hogy egy felet egy meghatározott kérdésben meghallgasson, az ESZE/1973 113(1) cikke szerinti meghallgatási jog megadásához általában elegendő, ha az írott döntésben megadott okok megfelelnek egy olyan érveknek, amelyet az eljárásban részt vevő valamelyik fél adott elő úgy, hogy a kérelmező azt ismerte, és így egy megfelelő indoklás nem lephette meg (R 4/08, R 2/08).

– Mindegyik fél szabadon döntheti el, hogyan adja elő a saját ügyét, míg a tanácsnak kötelessége a felek által előadottak alapján dönteni. Egy *inter partes* eljárásban a tanács nem segíthet egyoldalúan az egyik félnek azáltal, hogy előre megfelelő utalásokat tesz számára akár a szóbeli tárgyaláson (R 11/08), akár egy értesítésben (R 3/09) (lásd a fenti R 15/09 és R 15/10 számú döntést is).

– Egy félnek, aki saját javára szolgáló döntésre törekszik, tevékenyen részt kell vennie az eljárásban, és saját kezdeményezéséből mindent időben elő kell adnia, ami alátámasztja a helyzetét (R 2/08). Emellett a hivatásos képviselők kötelesek önállóan, vagyis a tanács segítsége nélkül eldönteni ügyeik vitelének módját. Egy tanács sem köteles egy felet a fél saját felelősségén belül hiányosságokra, így a joggyakorlat ismeretére figyelmeztetni (lásd az R 4/09 és R 17/09 számú döntést).

Hasonlóan nincs jogi alapja a tanács olyan kötelezettségének, hogy a kérelmezőt szakkérdésekben hallgassa meg mielőtt egy javasolt segédkérelem engedélyezése fölött dönt, ha megállapítást nyer, hogy ezek a kérdések az ügy különleges körülményei alapján nem felelnek meg a döntő kritériumoknak (R 16/09). Az ESZE 113(1) cikke szempontjából lényegtelen, hogy a kérelmező egy bizonyos dokumentum állítólagos jelentőségéről csak a döntés okainak olvasásakor nyert tudomást (R 14/09).

A Bővített Fellebbezési Tanács hangsúlyozta, hogy a kérelmezőnek okozati összefüggést kell találnia a meghallgatásra vonatkozó jog esetleges sérelme (amennyiben ez indokolva van) és a végső döntés között (R 11/09 és R 19/09). Az R 19/09 döntésben a Bővített Fellebbezési Tanács kifejtette továbbá, hogy egy ilyen összefüggésből csak akkor lehet kiindulni, ha a tanács nem volt hajlandó elismerni (miként a vizsgált esetben) egy váratlan hatást *csupán* egy olyan érv alapján, amellyel kapcsolatban a kérelmezőt nem hallgatták meg. Ha a tanács a váratlan hatást olyan egyéb okok miatt vonta kétségbe, amelyekkel kapcsolatban a kérelmezőt meghallgatták, nem lehet azzal érvelni, hogy a végső döntés eljárási hibája okozati volt.

Finnország

Helsinkiben 2012. október 11-én ünnepi megemlékezést tartottak az első finn szabadalom engedélyezésének 170. évfordulója alkalmából, amelyen az Európai Szabadalmi Hivatal

nemzetközi ügyekért felelős alelnöke, Raimund Lutz, továbbá a Szellemi Tulajdon Világszervezetének vezérigazgatója, Francis Gurry és a Finn Szabadalmi Hivatal vezérigazgatója, Rauni Hagman is részt vett.

Ünnepi beszédében Raimund Lutz kiemelte, hogy az exportorientált, erős innovációs kultúrával rendelkező Finnország fontos tagja az európai országok csoportjának, amelyek úgy döntöttek, hogy egyesítik szabadalmi erőforrásaikat, és ezáltal erősítik az európai ipar versenyképességét a globalizált gazdaságban.

A finn vállalatok igen aktívak találmányaik Európában való szabadalmazása terén. 2011-ben az ESZH 1571 szabadalmi bejelentést kapott Finnországból, és 587 európai szabadalmat engedélyezett finn bejelentők számára. Összehasonlításként érdemes megjegyezni, hogy ugyanebben az évben Finnországban 1744 nemzeti bejelentést nyújtottak be és 841 nemzeti szabadalmat engedélyeztek. A Finnországban érvényesített európai szabadalmak száma kerekén 36 000 – fejezte be beszédét Lutz úr.

Franciaország

Az Iparjogvédelmi és Szerzői Jogi Szemle 2012. áprilisi számának 131–132. oldalán ismertettünk egy egyesült államokbeli pert, amelyben *Christian Louboutin* amerikai cége védjegybitorlással vádolta *Yves Saint Laurent* amerikai cégét. A Louboutin Franciaországban is lajstromoztatta piros cipőtalpra vonatkozó védjegyét 2000 novemberében a 25. áruosztályban. A *Zara France* (Zara), a világhírű spanyol divatház francia leányvállalata vörös talpú cipőket hozott forgalomba, ami miatt a Louboutin védjegybitorlás és tisztességtelen verseny miatt pert indított ellene. A Zara ellenintézkedésként a Louboutin védjegyének megsemmisítését kérte a bíróságtól.

A Párizsi Elsőfokú Bíróság elutasította mind a Louboutin védjegybitorlási keresetét, mind a Zara megsemmisítési keresetét, megállapítva, hogy a két vállalat termékei között nem forgott fenn az összetévesztés valószínűsége. Ugyanakkor megállapította, hogy a vörös talpú cipők árusításával a Zara jogtalanul húzott hasznot Louboutin beruházásaiból, és ezért elrendelte, hogy a Zara fizessen kártérítést a Louboutin számára.

A Párizsi Felsőbíróság megváltoztatta ezt a döntést, megállapítva, hogy a Louboutin védjegye megkülönböztetőképeség hiánya miatt érvénytelen volt, és ezért nem fordulhatott elő védjegybitorlás. Elutasította a Louboutinnak azt az állítását is, hogy a Zara a tisztességtelen versenyt tiltó jogszabályba ütközött, megállapítva, hogy a Louboutin nem igényelhet kizárólagossági jogot női cipők vörös talpának a forgalmazására.

Ezután a Louboutin a párizsi Legfelsőbb Bírósághoz nyújtott be fellebbezést. Az helyben hagyta a Párizsi Felsőbíróság döntését, megállapítva, hogy a Louboutin védjegye valóban nélkülözötte a megkülönböztetőképeséget, és a helyesen ítélte meg a következő kérdéseket.

– A Louboutin védjegye kétdimenziós alakra vonatkozott, azonban háromdimenziós alakra kellett volna lajstromoztatni.

– Nem lehetett meghatározni, hogy a Louboutin védjegye egy talp külső vagy belső felületére vonatkozik-e.

– Ha a Louboutin védjegye talpként lenne azonosítható, alakját funkciójellel lehetne tulajdonítani.

– Az igényelt vörös színt nem határozták meg a Pantone-skálán, ami a pontos meghatározást tenné lehetővé.

– A Louboutin vörös cipőtalpainak hírneve csupán egy fogalomra, nem pedig egy védjegyre vonatkozott.

A fentiek alapján a Legfelsőbb Bíróság megsemmisítette a Louboutin védjegyét.

India

A) Az Indiai Szellemitulajdon-védelmi Hivatal 2012. június 2-án közleményt bocsátott ki a PCT-bejelentések indiai nemzeti szakasza megindításának egyszerűsítéséről. Ez az egyszerűsített eljárás 2012. június 6-án lépett hatályba.

A hivatal, együttműködve a Szellemi Tulajdon Világszervezetének (WIPO) Nemzetközi Irodájával (International Bureau, IB) online hozzáférést kapott a nemzetközi PCT-bejelentésekhez és az ezzel kapcsolatos dokumentumokhoz, amelyek az irodánál férhetők hozzá. Ennek következtében a bejelentőnek ezentúl nem kell többszörös másolatokat benyújtania olyan dokumentumokról, amelyek könnyen hozzáférhetők a Nemzetközi Irodánál. Ez a mechanizmus a nemzetközi PCT-bejelentések nemzeti szakaszának megindításakor növelni fogja a hatékonyságot, és csökkenteni fogja a hivatali iratok kézi benyújtásával kapcsolatos hibákat.

A fentieknek megfelelően egy PCT-bejelentés nemzeti szakaszának megindításához Indiában a hivatal csupán a következőket kívánja:

a) a találmány címe;

b) a bejelentő(k) neve, címe és nemzetisége;

c) a találmány leírásának bevezetése; és

d) az igénypontok utolsó oldala dátummal és aláírással.

B) A Chennai-ben székelő Szellemi Tulajdoni Fellebbezési Tanács (Intellectual Property Appellate Board, IPAB), amely a szabadalmi bejelentésekkel kapcsolatos fellebbezéseket intézi, elutasította a német *Bayer AG* (Bayer) beadványát, amelyben azt kérte, hogy az IPAB hatálytalanítsa az Indiai Szellemitulajdon-védelmi Hivatal vezetőjének azt a végzését, amellyel kényszerengedélyt adott az indiai generikusgyógyszer-gyártó *Natco Pharma Limited*nek a Bayer által gyártott máj- és veserák-ellenes gyógyszerre.

A Bayer természetesen nem nyugodott bele ebbe a döntésbe, és bejelentette: „Szigorúan folytatni fogjuk szellemitulajdon-jogaink védelmét, ami előfeltétele annak, hogy innovatív gyógyszereket adhassunk a betegeknek.”

C) A fenti Bayer-ügyben elrendelt kényszerengedély ismeretében fokozott érdeklődést váltott ki egy bitorlási per, amelyet a svájci *Hoffmann-La Roche Ltd* (Roche) és az amerikai *OSI Pharmaceuticals Inc* indított egy másik indiai generikusgyógyszer-gyártó cég, a *Cipla* ellen, amelyet a felperesek azzal vádolnak, hogy bitorolja a Roche-nak a rákellenes tarceva gyógyszerre vonatkozó indiai szabadalmát; ezt a gyógyszert a Cipla Erlocip néven forgalmazza.

A per a Delhi Felsőbíróságon (Delhi High Court) folyik, amely megállapította, hogy a Roche szabadalma érvényes, azonban döntése szerint a Cipla nem bitorolta ezt a szabadalmat, mert az alapgyógyszer egy változatát, a B polimorfot gyártotta és árusította, amelynek a generikus neve erlotinib.

Írország

2012. szeptember 3-án az ír szabadalmi törvény számos pontját módosították annak érdekében, hogy kikövezzék az utat Írországnak a Londoni Egyezményhez való csatlakozásához.

A módosított törvény szerint azoktól a bejelentőktől, akik 2012. szeptember 3-án vagy azt követően francia vagy német nyelven kaptak európai szabadalmat, nem kívánják meg, hogy e szabadalom írországi érvényesítésekor angol nyelvű fordítást nyújtsanak be. Így természetesen a fordítás benyújtási díja is megszűnt.

Japán

A) Egy tokiói bíróság megállapította, hogy a *Samsung* nem bitorolta az *Apple* szabadalmait. Ez a japán szabadalombitorlási ügy adatátviteli technológiára vonatkozott, és ezért nem szerepelt benne valamennyi olyan szabadalom, amely a sokkal nagyobb amerikai bitorlási per tárgyát képezte. Mindenesetre ez a döntés rávilágít arra, hogy az egyik országban elért siker nem szükségszerűen jelent sikert a másik országban is.

B) Az olasz *Automobili Lamborghini SpA* (Lamborghini) 1982. március 31-én lajstromoztatta Japánban 1 507 740 számmal a 12. áruosztályban gépkocsikra és azok alkatrészeire és kellékeire az alábbi védjegyet:

A KK Liberty Walk (Walk) 2009. március 30-án a 12. áruosztályban gépkocsikra és azok alkatrészeire kérte lajstromozni az alábbi védjegyet:

A kérelem alapján a védjegyet 2009. augusztus 14-én 5 256 629 számmal lajstromozták.

A Lamborghini 2010. október 28-án az olasz védjegy törvény 4(1)(7), (10), (11) és (19) cikke alapján kérte a Walk LAMBORMINI védjegyének érvénytelenítését. A Japán Szabadalmi Hivatal 2011. augusztus 24-én elutasította az érvénytelenítési kérelmet. E döntést lényegileg azzal indokolta, hogy a kifogásolt védjegynek sem a tartalma, sem az írásmódja vagy az ábrája nem ütközik közérkölcsebe, és bár hangzása hasonlít a LAMBORGHINI védjegyéhez, megjelenés és alak szempontjából nem mondható megtévesztően hasonlóknak a felperes védjegyéhez. Így csekély a valószínűsége annak, hogy a fogyasztók a két védjegyet összetévesztik egymással. A lajstromozás nem ütközik az olasz védjegy törvény Lamborghini által idézett egyik cikkébe sem, ezért nem lehet érvényteleníteni.

A Lamborghini a Szellemi Tulajdoni Felsőbírósághoz fellebbezett. Ez a következőket állapította meg.

A kifogásolt védjegy a „lambormini” szóból és egy állat farkát ábrázoló képből áll, amelyen a szöveg erősebb benyomást kelt, mint a fölötte levő ábra.

A „lambormini” szó a „lamborghini” szóból származik.

A kifogásolt védjegy tíz betűjéből kilenc megegyezik a felperes védjegyének betűivel, és a „mi” szótag a kifogásolt védjegyben, illetve a „ghi” szótag a korábbi védjegyben hasonlóan hangzik, ezért a két védjegy hasonlóknak tekinthető.

Bár a két ábrás név között látható csekély különbség, a két védjegyet egészében hasonló megjelenésűnek lehet tekinteni.

A fenti hasonlóságok alapján megállapítható, hogy a kifogásolt védjegy hasonló a felperes védjegyéhez. Emellett az alperes védjegyének használata rosszhiszeműnek is minősíthető, mert nyilvánvalóan tisztességtelen haszonszerzési szándékon alapult.

A fentiek alapján a felsőbíróság megállapította, hogy a hivatal döntése téves volt, mert a kifogásolt LAMBORMINI védjegy hasonlít a LAMBORGHINI védjegyhez. Ezért érvénytelenítette az előbbi védjegyet.

C) A KK Star Seiki (Seiki) 2010. január 20-án nyújtott be kérelmet a Japán Szabadalmi Hivatalnál a TARZAN megjelölés lajstromozása iránt a 7. áruosztályban műanyag-feldolgozó

gépekre és műanyag-extrudáló gépek önműködő extrudáló robotjára. A védjegyet 2010. július 16-án lajstromozták.

Edgar Rice Burroughs, a Tarzan-könyvek szerzője 1923. március 24-én alapította meg az *Edgar Rice Burroughs, Inc.* (ERB) céget, amely egy 1923. április 2-i szerződés alapján megkapta a Burroughs-tól a jogokat a Tarzan sorozatban megjelenő összes könyvre, és azóta is kezeli ezeket a jogokat. 2011. február 4-én az ERB a védjegy törvény 46(1) cikke alapján kérte a Seiki TARZAN védjegyének megsemmisítését.

A hivatal a kérelmet 2011. július 26-án az alábbiakra hivatkozva elutasította.

– Bár a „Tarzan” név a japán fogyasztók körében bizonyos mértékig emlékeztet a dzsungel királyára, a védjegy vizsgálatának időpontjában nem volt széles körben ismert, hogy az amerikai Burroughs regényeinek ilyen nevű hőse van.

– A felperesnek 44 védjegye van a „Tarzan” szóra vagy azt tartalmazó megjelölésre japán katakana írásmóddal, de nincs védjegye a 7. áruosztályban a Seiki által megjelölt árukra.

– Nem állítható, hogy a vizsgált védjegy sérti az Egyesült Államokat vagy annak lakóit, vagy hogy közérkölcsebe ütközik, és ezért nem esik a japán védjegy törvény 4(1)(7) cikkének hatálya alá.

Az ERB a Szellemtulajdon-jogok Felsőbíróságánál nyújtott be fellebbezést. A benyújtott bizonyítékok alapján az az alábbiakat állapította meg.

– A 26 kötetből álló Tarzan sorozat – amelynek szerzője az amerikai Burroughs – főszereplője Tarzan. A Tarzan-köteteket körülbelül 30 nyelvre fordították le az 1950-es években, és azokat 50-nél több országban olvasták.

– A felperes céget Burroughs alapította 1923-ban.

– A Tarzan sorozatnak számos származéka van, így filmek, drámák és képregények, amelyek Japánban nagyrészt hozzáférhetők.

A felsőbíróság végzése szerint Tarzan népszerűsége 1970 óta fokozatosan halványult, és a védjegy vizsgálatának időpontjában csekély volt a jelentősége: nem általánosan ismert, hogy Tarzan volt Burroughs műveinek a főszereplője.

Még ha védjegyének benyújtásakor az alperes szándéka az volt is, hogy kihasználja a „Tarzan” nevet műanyagformázó gépeinek extrudáló robotja számára, ez nem támasztja alá a felperes azon állítását, hogy védjegyét abból a célból plagizálják, hogy kihasználják a Tarzan nevet vagy annak fogyasztókat vonzó erejét.

Másrészről az alperes nem vett részt a „Tarzan” szó kulturális vagy kereskedelmi értékének a fenntartásában, és ezért helytelen lenne megengedni, hogy az alperes kizárólagosan használhassa ezt a nevet, még ha csak korlátozottan is a megjelölt árukon. Így a vizsgált védjegy lajstromozása károsan hatott a tisztességes kereskedelemre, így a közrendbe és a közérkölcsebe ütközhet.

A fentiek miatt a felsőbíróság döntése megállapította, hogy a Seiki által lajstromoztatott TARZAN védjegy a japán védjegy törvény 4(1)(7) szakaszába ütközik, ezért a védjegyet megsemmisítette.

Kanada

A *Teva Canada Limited* (Teva) forgalombahozatali engedélyt kért a *Pfizer Canada Inc.* (Pfizer) sildenafilt tartalmazó készítménye (Viagra) generikus változatára. A kanadai Szövetségi Bíróság (Federal Court, FC) a Pfizer kérelmére megtiltotta az egészségügyi miniszternek az engedély megadását. A Szövetségi Fellebbezési Bíróság (Federal Court of Appeal, FCA) elutasította a Teva fellebbezését. A Teva ezután Kanada Legfelsőbb Bíróságához (Supreme Court of Canada, SCC) fordult. Az SCC 2012. november 8-án döntést hozott az ügyben. A LeBel bíró által megfogalmazott egyhangú döntés megállapítja, hogy a Pfizer sildenafilre (Viagra) vonatkozó, 2 163 446 számú ('446-os) szabadalma nem elégíti ki a szabadalmi törvény kinyilvánításra vonatkozó követelményét.

A '446-os szabadalom egy vegyületosztály új felhasználását, nevezetesen a merevedési zavar kezelését írja le és igényli. A szabadalmi leírás négy vegyületcsoportot (egy általános, egy előnyös, egy előnyösebb és egy különösen előnyös vegyületcsoportot) és kilenc sajátosan azonosított vegyület előnyös csoportját ismerteti, ahol az utóbbiak közül az egyik a sildenafil, a Viagra hatóanyaga.

A szabadalmi leírás leszögezi, hogy egy különösen előnyös vegyület „erekciót idéz elő impotens férfiakban”. A szabadalom csupán összefoglaló leírást ad erről a tanulmányról, és nem azonosítja a vizsgált konkrét vegyületet.

A leírás külön igényli két vegyület új felhasználását, ahol az egyik vegyület a sildenafil (7. igénypont).

A vizsgált kérdés szempontjából a fő rendelkezést a szabadalmi törvény 27(3)(a) cikke képezi, amely előírja, hogy a szabadalmi bejelentésben a találmányt és annak a feltaláló által előírányzott működését vagy felhasználását helyesen és teljesen kell leírni.

A Teva azt állította, hogy a '446-os szabadalom érvénytelen, ideértve a hasznosság hiányát és a nem kielégítő kinyilvánítást. Válaszként a Pfizer a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú Szövetségi Bíróság (Federal Court, FC) elutasította a Teva keresetét, mert Kelen bíró a Pfizer érvelése alapján megállapította, hogy a találmány hasznos, és kellően ki van nyilvánítva.

Fellebbezés után a Szövetségi Fellebbezési Bíróság (Federal Court of Appeal, FCA) fenntartotta az FC döntését. Ez ellen a Teva az SCC-hez nyújtott be fellebbezést.

Az SCC döntése arra összpontosított, hogy a Pfizer helyesen nyilvánította-e ki a '446-os találmányt, de emellett a hasznosságra is kitért.

Az SCC egyetlen találmányi gondolatot talált: a sildenafil és egyéb vegyületek felhasználását merevedési zavar ellen.

A Pfizer csak olyan kísérleteket végzett, amelyek azt bizonyították, hogy a sildenafil hatékony volt, de a többi vegyületről nem mutattak ki hatást. A leírás azonban nem jelzi, hogy a sildenafil a hatékony vegyület. A leírás két vegyületet jelöl meg hatékónak, amelyeket

külön igényeltek ugyan, azonban a leírás alapján további kísérletre volt szükség annak meghatározásához, hogy melyik vegyület hat ténylegesen a merevedési zavar ellen.

A SCC döntése komoly figyelmeztetést tartalmaz a szabadalmasok felé: „a Pfizer a törvény alapján kizárólagos jogot kapott, miközben visszatartott információt a törvény alapján nyugvó kinyilvánítási kötelezettsége ellenére. A szabadalmasoknak nem engedhető meg, hogy ilyen módon, szerencsejátékot játsszanak” a rendszerrel.

A hasznosság vizsgálata kapcsán a Teva azzal érvelt, hogy a sildenafilra vonatkozó 7. igénypont érvénytelen nem kellő kinyilvánítás miatt. A bíróság elutasította ezt az érvet, mert a leírás megállapította, hogy az igényelt vegyület hasznos merevedési zavar kezelésében, és ez elegendő a hasznosság bizonyítására.

Végül is az SCC a kinyilvánítási kötelezettség betartásának hiánya miatt a '446-os szabadalmat érvénytelennek nyilvánította.

Miután a fentiekből egyértelműen kitűnik, hogy az SCC nem a forgalombahozatali engedély megadásával összefüggő kérdésben döntött, a Pfizer nagy valószínűséggel meg fogja támadni ezt a döntést.

Kína

A) Kínában az utóbbi években a kormány növekvő figyelmet fordított a szellemi tulajdonra, és felkérte az illetékes szerveket, hogy hozzanak intézkedéseket a szellemitulajdon-jogok oltalmának elősegítésére, és tegyenek erőfeszítéseket a jogérvényesítés megerősítésére. 2011. november 13-án az Államtanács kiadott egy intézkedést az alábbi címmel: „Elképzelések a szellemitulajdon-jogok bitorlásának, valamint a hamisított áruk gyártásának megelőzésére szolgáló munka további megerősítésére”. Ennek alapján az Állami Szellemitulajdon-védelmi Hivatal elkezdte az előkészítő munkát a törvény módosítására, és a törvénymódosítást beiktatta a 2012. évi törvénykezési tervbe is.

2012. szeptember 10-én lezárult a szabadalmi törvény módosításának tervezetével kapcsolatos konzultáció. A hivatal weboldalán publikált két iratot „A jelenlegi szabadalmi törvény és a törvénytervezet vonatkozó cikkeinek összehasonlítása” és „Hivatalos magyarázatok a jelenlegi szabadalmi törvény módosításainak tervezetével kapcsolatban” címmel.

A törvénymódosítások a jelenlegi törvény hét cikkére: a 46., 47., 60., 61., 63., 64. és 65. cikkre vonatkoznak, vagyis a szabadalombitorlás előírásaira összpontosítanak. A módosítások legfontosabb hatásai a következők:

- tisztázzák, hogy megsemmisítési eljárásokban a Szabadalmi Felülvizsgálati Tanács döntésének tényleges dátuma az a nap, amelyen a döntést kihirdetik;
- az illetékes adminisztratív hatóság számára lehetővé teszik, hogy olyan szabadalombitorlási tevékenységgel foglalkozzék, amelyről gyanítható, hogy megzavarja vagy torzítja a piacot. Ennek kapcsán jogosult

- elrendelni, hogy a bitorló fél szüntesse meg a bitorlást;
- lefoglalni és megsemmisíteni a bitorló termékeket vagy a bitorláshoz használt berendezést; és
- háromszoros bírságot kiróni;
- bitorlás esetén megengedik az adminisztratív hatóságnak, hogy a szabadalmas javára kártérítést ítéljen meg;
- bitorlási perben segítik a bíróságot a bizonyítékok gyűjtésében;
- szándékos bitorlás esetén háromszoros kártérítést ítélnék meg.

A hozzászólások elemzését követően az Állami Szellemitulajdon-védelmi Hivatal végleges törvénytervezetet fog készíteni, és azt átadja az Államtanács Jogügyi Hivatalának. Ezután készítik el a második törvénytervezetet, amelyet az Államtanácsnak továbbítania kell a Népkongresszus Állandó Bizottságának. Az új törvény az utóbbi bizottság jóváhagyása után lép majd hatályba.

B) Az Állami Szellemitulajdon-védelmi Hivatal 2012. november 7-én nyilvánosságra hozta a 2012. év első háromnegyedének adatait.

Az év első háromnegyed részében 423 000 találmányi szabadalmi bejelentést nyújtottak be, ami az előző év hasonló időszakához képest 22,3%-os növekedést jelent. Ugyanebben az időszakban az engedélyezett szabadalmak száma 28,1%-kal emelkedett.

C) A Pekingi Felsőbíróság (BFB) 2012. augusztus 12-én döntést hozott a német *Neoplan Bus GmbH* (Neoplan) és a kínai *Zhongda Group* (Zhongda) közötti bitorlási perben.

Az ügy előzménye, hogy a Neoplan 2004. szeptember 23-án mintaszabadalmi bejelentést nyújtott be a hivatalnál Starline busztípusára. A hivatal 2005. augusztus 24-én lajstromozta a mintaszabadalmat.

2006. szeptember 26-án a Neoplan keresetet indított az 1. sz. Pekingi Közbenső Bíróság (BKB) előtt a Zhongda, valamint a Zhongda egy kereskedője ellen arra hivatkozva, hogy az alperes A9 jelű busza bitorolja a Neoplan Starline buszra vonatkozó mintaszabadalmát.

A BKB 2009 januári döntésében megállapította, hogy az alperesek bitorolták a Neoplan mintaszabadalmát, és 20 millió RMB kártérítést plusz 1,16 millió RMB költségtérítést ítelt meg a Neoplan javára.

Az alperesek azonnal fellebbeztek a BFB-hez, és 2009 júliusában kérelmet nyújtottak be a Szabadalmi Felülvizsgálati Tanácshoz (SZFT), hogy semmisítse meg a Neoplan mintaszabadalmát, mert megállapították, hogy a Kínában szabadalmazott mintát a bejelentés napja előtt már publikálták német magazinokban, így a BUS Magazinban és a BUS Aktuellben. Az SZFT helyt adott a keresetnek, és 2010 februárjában újdonsághiány miatt megsemmisítette a Neoplan mintaszabadalmát. Az ezt követő adminisztratív perekben a BFB helybenhagyta az SZFT érvénytelenítő döntését.

Minthogy a per tárgyát képező mintaszabadalmat megsemmisítették, a BFB 2012. augusztus 12-én hozott végső döntésében hatályon kívül helyezte a BKB döntését, és elutasította a Neoplan valamennyi keresetét.

D) Kínában 1982 augusztusában lépett hatályba a védjegy törvény, amely Kína első iparjogvédelmi törvénye volt.

2002-ben a Kínában benyújtott védjegybejelentések száma 300 000 volt, és ez a szám 2012. június végéig, amikor egy fórumot tartottak a védjegy törvény hatálybalépésének 30. évfordulóján, 10,54 millióra növekedett; ami a legmagasabb a világ országai között.

A lajstromozott védjegyek száma 2012. június végén 7,17 millió, míg az érvényes védjegylajstromozások száma ugyanekkor 6,09 millió volt. Ezek a számok is a legmagasabbak a világon.

E) Az ismert konyakgyártó *Hennessy* cég 1995-ben lajstromoztatta mind angol, mind kínai írásmóddal a saját nevével egyező védjegyet, valamint fejsze és lapos díszök alakú palackjait. 2011-ben felfedezte, hogy egy Hebei Changli Jinhai Wine Company (Jinhai) nevű borkereskedő cég termékein a HENNESSY védjegyet használja azt állítva, hogy a palackban levő brandyt ő gyártotta. A Hennessy bitorlásért beperelte a Jinhait, de a perbe bevont két másik kínai vállalatot is, amelyek szintén részt vettek a bitorló termék előállításában és forgalmazásában..

Az ügyben a döntést az 1. számú Sanghaji Közbenső Népbíróság hozta, amely bitorlásért mind a három kínai vállalatot elítélte.

Libanon

Libanonban 2012. január 1-jén a Nizzai Nemzetközi Osztályozás 10. kiadása lépett hatályba.

Malajzia

A *Ranbaxy Sdn Bhd* (Ranbaxy) *v. E.I. Du Pont de Nemours and Co.* (Du Pont)-ügyben a Malajziai Fellebbezési Bíróság (MFB) helybenhagyta a Felsőbíróság (FB) döntését, amely megállapította, hogy a Ranbaxy bitorolta a Du Pont szabadalmát.

A Ranbaxy előállított és forgalmazott gyógyászati termékeket, ideértve egy Covance néven ismert gyógyszert, amely kálium-lozartánt tartalmazott. A Ranbaxy az FB-n pert indított a Du Pont ellen, kérve, hogy a bíróság semmisítsen meg kettőt a Du Pont kálium-lozartán előállítását védő szabadalmának 29 igénypontja közül. A Du Pont ellenkérelmet nyújtott be az FB-nél, és annak megállapítását kérte, hogy a Ranbaxy bitorolja a megsemmisíteni kért két igénypontot. Az FB elutasította a Ranbaxy keresetét, egyúttal a Ranbaxyt költségtérítésre ítélte, és helyt adott a Du Pont szabadalombitorlási ellenkeresetének, a Ranbaxyt itt is költségtérítésre kötelezve.

A Ranbaxy az MPB-nél kérte az FB döntésének megváltoztatását arra hivatkozva, hogy a két igénypont érvénytelen és érvényesíthetetlen volt, mert nem megfelelően, nem világosan és nem teljesen nyilvánította ki a találmányt ahhoz, hogy egy szakember azt meg tudja valósítani.

Az MFB elutasította a fellebbezést, és megerősítette az FB döntését, megállapítva, hogy az igénypontok érvényesek, és hogy a leírásban foglalt kinyilvánítás elegendő ahhoz, hogy egy szakember annak alapján kristályos kálium-lozartánt tudjon előállítani. Emellett a leírás kellően és megfelelően ismerteti vagy tanítja a találmányt, és azt alá is támasztja. A Ranbaxy nem tudott olyan bizonyítékot benyújtani, amely érvénytelenítette volna ezeket a megállapításokat.

Marokkó

Egy miniszteri rendelet alapján Marokkóban 2012. június 21-én lényegesen megemelték a védjegybejelentésekkel kapcsolatos díjakat. Az új díjszabás az összes új bejelentésre, valamint a még nem lajstromozott bejelentésekre érvényes.

A védjegyek bejelentési és megújítási illetékét minden egyes áruosztály után külön kell fizetni. Korábban az első három áruosztály után egy illetéket kellett leróni.

Változtak a szabadalmak fenntartási díjfizetési szabályai is. Korábban az első öt évi fenntartási díjat a bejelentéskor kellett fizetni. A második öt évre szóló fenntartási díjat a 6. évdíjjal egyidejűleg kellett fizetni és így tovább. Az új szabályozás szerint az évi fenntartási díjakat a bejelentés évfordulójának napján kell fizetni; hat hónapos türelmi időt engedélyeznek.

Németország

A) Németországban a szabadalmi bejelentések száma 2011-ben lényegileg ugyanazon a szinten maradt, mint amekkora 2010-ben volt, a használatiminta-bejelentések száma azonban 9%-kal, a védjegybejelentések száma pedig 7%-kal csökkent. Ezzel szemben a mintabejelentések száma 7%-kal nőtt.

A szabadalmi bejelentések 78,6%-a származott német és 21,4%-a külföldi bejelentőktől.

A legtöbb, 3602 szabadalmi bejelentést a Robert-Bosch GmbH nyújtotta be. A második hely a Daimler AG-nek, míg a harmadik hely a Siemens AG-nek jutott 2014, illetve 1910 bejelentéssel.

B) A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság (BGH) 2012. június 12-i döntésében azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy az előhasználati jogot mikor lehet megalapozottnak tekinteni.

Az ügy előzménye, hogy a felperes a Düsseldorf-i Kerületi Bíróságnál (DKB) egy használati minta alapján bitorlási pert indított egy olyan gyógyszergyártó ellen, aki termékét Ausztriában állítja elő, és Németországban is forgalmazza. A használati minta dezmpresszint tartalmazó gyógyszerkészítményre vonatkozik, amelynek egyik korlátozó jellemzője, hogy az oxidánsok szintje egyenlő vagy kisebb 45 milliomod résznél (ppm). Az elsőfokú eljárásban az alperes sikeresen utalt előhasználati jogára, mert az igényelt kompozíciót a használati minta elsőbbségi időpontja után három hónappal forgalmazta, ami előkészületi rend-

szabályokat igényelt az elsőbbségi időpont előtt, így a németországi forgalmazási engedély kérelmezését vagy elosztási megegyezést egy árusító partnerrel.

A fellebbezési eljárás alatt a felperes segédkérelemben korlátozta igénypontjait olyan készítményekre, amelyekben többek között az oxidánsok szintje kisebb 5 ppm-nél. A felperes azzal érvelt, hogy ismert volt a dezmpresszin hatóanyag hajlama a gyors elbomlásra, ami a gyógyszer csökkent tárolhatóságához vezet. Megállapította, hogy „átvivő” oxidánsok jelenléte felelős a dezmpresszin elbomlásáért; így a korlátozott tárolhatóság megoldhatóan látszott olyan gyógyászati kompozíció rendelkezésre bocsátásával, amelyben az oxidánsok szintje 15 ppm vagy annál kisebb. A felperes azt állította, hogy az alperes nem ismerte az összefüggést a dezmpresszinben levő oxidánsszint és a dezmpresszin bomlási/tárolási ideje között, és ezért kétségbe vonta, hogy az alperes a találmány birtokában volt.

A felperes fellebbezésének elutasítása után a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság (BGH) megerősítette az alsófokú bíróság döntését, megállapítva, hogy a német szabadalmi törvény 12(1) cikke alapján egy találmány birtoklása, ami szükséges az előhasználaton alapuló joghoz, létezőnek tekinthető, ha a találmány műszaki kidolgozása objektíven befejeződött, és ha szubjektíven felismerik, hogy lehetséges a találmány tényleges megvalósítása. Ez az eset áll fenn, ha a műszaki tanítást ismételten alkalmazni lehet, szemben egy kísérleti szakaszban történt megvalósítással, vagy ha a megvalósítást csupán „véletlenül” érik el csak néhány esetben.

Nincs azonban arra szükség, hogy a cselekvő személy tudomással bírjon olyan előnyös hatásokról, amelyek meghaladják a találmány állított megvalósíthatóságának előnyeit, vagyis ismerjen olyan hatásokat, amelyek az igénypontokban nem tükröződnek. Ennek következtében a BGH megállapította, hogy az alperes a találmány birtokában lehetett, mert a használati minta elsőbbségi napja előtt már döntött a gyógyszer pontos képletéről, ami elkerülhetetlenül és megbízhatóan elvezet a találmány szerinti 3,8 ppm (vagyis 15 ppm vagy 5 ppm alatti) oxidánsszinthez. Nem volt szükség annak a ténynek az ismeretére, hogy az oxidánsok szintje nem haladhatja meg a 15 vagy az 5 ppm-et, mert az oxidánsok alacsony szintje pozitív hatást gyakorol a dezmpresszint tartalmazó készítmény tárolhatóságára.

C) Az alperes 1993. szeptember 24-én a Német Szabadalmi és Védjegy hivatalnál (Bundespatent- und Markentamt, DPMA) benyújtott egy szabadalmi bejelentést haltartályok fedelére vonatkozó találmányára. A szabadalmat 2002 júniusában engedélyezték, és a szabadalmi leírást 2003 decemberében publikálták. A szabadalmi leírás bevezető része a technika állását ismerteti, és említi a felperes 0 263 736 sz. európai szabadalmát, hozzáfűzve, hogy az bizonyos hátrányokat mutat. A továbbiakban a szabadalmi leírás bevezető része kinyilvánítja, hogy a találmány célja olyan megoldás szolgáltatása, amely nem rendelkezik a felperes európai szabadalmi leírásában ismertetett fedél hátrányaival.

A felperes elítélőnek tekintette az alperes által a szabadalmi leírásban az ő találmányára vonatkozóan tett megállapításokat, amelyek szerinte a tisztességtelen versenyt tiltó német törvénybe ütköző cselekedetet képeznek. Ezért úgy gondolta, hogy ez a sérelem feljogosítja

annak kérelmezésére, hogy töröljék az elítélő megállapításokat a szabadalmi leírásból. Ennek megfelelően keresetet indított a Drezdai Kerületi Bíróságnál (DKB), kérve a szabadalmi leírásban foglalt pejoratív megállapítások határozattal való elítélését és az alperes kötelezését arra, hogy kérje a DPMA-nál a kérdéses pejoratív állítások törlését.

A DKB 2005. november 18-i végzésében egy szakértői vélemény alapján úgy döntött, hogy a szabadalmi leírásban használt állítások valóban a tisztességtelen versenyt tiltó jogszabályba ütköznek, és így helyt adott a felperes keresetének.

Az alperes e döntés ellen fellebbezést nyújtott be a Drezdai Fellebbezési Bíróságnál (DFB), amely azonban ismét a felperes javára döntött.

Ezután az alperes a BGH-hoz fordult, amely helyt adott a keresetnek, és felülbíráta a DKB és a DFB döntését.

A BGH 2009. december 10-i döntésében megerősítette a kérelmező szabadalmas kizárólagosságát olyan személyként, aki egyedül jogosult kérelmezni módosításokat a szabadalom leírásában az engedélyezési eljárás, valamint a felszólalási és megsemmisítési eljárás alatt. Ezért ilyen vonatkozásban a német szabadalmi törvény gátat szab minden olyan befolyásnak, amelyet egy harmadik személy kíván gyakorolni. A BGH arra is rávilágított, hogy ez a gátló hatás rendes bíróságok döntéseire is kiterjed, mert ilyen vonatkozásban ezeknek a bíróságoknak nincs hatáskörük arra, hogy befolyást gyakoroljanak szabadalmi leírásokra.

D) Világszerte folyik a szellemi tulajdon-jogok fölötti vita a *Samsung Electronics* (Samsung) és az *Apple Company* (Apple) között.

2012 kezdetén az Apple keresetet indított Németországban a Düsseldorf-i Bíróságnál (DB), azzal érvelve, hogy a Samsung 10 okostelefon-modellje, többek között a Galaxy S Plus és a Galaxy S II bitorolja az ő mintáit. Ez a per ellentámadás volt a Samsung ellen, amely 2011 decemberében pert indított Németországban az Apple ellen, azzal érvelve, hogy az Apple bitorolta két rendes és két üzleti harmadik generációs kommunikációra vonatkozó szabadalmát, és ezt a pert a Samsung nyerte meg.

Az Apple a Düsseldorf-i Bíróságnál 2011-ben azért is pert indított a Samsung ellen, mert annak táblagépei is ütköztek mintaszabadalmaiba. Ezt a pert azonban a Samsung elvesztette, és hasonló pert vesztett Ausztráliában is. Minthogy azonban a Samsung megnyerte azt a pert, amelyet az Apple indított ellene a Mannheimi Bíróságnál szabadalmainak bitorlása miatt, az várható, hogy a harc a két fél között Németországban még elkeseredettebbé válik.

Mélyreható szabadalmi viták vannak folyamatban más országokban, így Hollandiában, Japánban, Nagy-Britanniában és Kínában is. Németországban az Apple, míg Hollandiában a Samsung mondható nyertesnek.

E) A DPMA elutasította a SURF.GREEN védjegy lajstromozását a 25. áruosztályban „hirdetés” szolgáltatásra. A DPMA szerint ez egy olyan jelzés, amelynek a hozzáférhetőségét meg kell őrizni a versenytársak érdekében, és amely nélkülözi a megkülönböztetőképeséget. Ez a szóvédjegy a „surf” szóból áll, amely az interneten való szörfölést jelent, és a „green” szóból, amely „környezettudatos” jelentésű.

Az elutasítás után a bejelentő a BPG-nél nyújtott be fellebbezést. Ez a bíróság kifejtette, hogy az átlagfogyasztó számára mind az angol „to surf”, mind a németesített „surfen” (szörfölni) szó egyrészt a vízi sportokra, másrészt az interneten való szörfölésre vonatkozik. A SURF.GREEN szóvédjegy környezetbarát szörfölést jelent az interneten, ami nem leíró jelzése a „hirdetés” szolgáltatásnak. Bár az interneten vannak szörfölőgépek, amelyeknek az adatközpontját ekoelektromossággal táplálják, nincsenek olyan hirdetőszolgáltatások, amelyek ilyen szörfölőgépekre vagy környezetbarát szörfölésre lennének tervezve, és amelyek ezáltal megkülönböztethetők lennének egyéb hirdetési szolgáltatásoktól. Nem lehet azt állítani, hogy a SURF.GREEN szóvédjegy nélkülözi a megkülönböztetőképeséget a „hirdetés” szolgáltatással kapcsolatban. Így ez a védjegy nem deskriptív a hirdetőszolgáltatásokra nézve, és ezért nem kell megőrizni a hozzáférhetőségét a versenytársak érdekében.

A fentiek következtében DPMA szerint ez a szóvédjegy lajstromozható.

F) A DPMA elutasította a bőrárúkra, textilanyagokra és lábbelikre a 18. és a 25. áruosztályban lajstromoztatni kívánt BIOFUN védjegyet. Nézete szerint ugyanis a lajstromoztatni kívánt szó csupán kombinációja a káros adalékanyagok nélküli természetes áruk jelölésére szolgáló „bio” szónak és a német nyelvben is szokásosan használt, a divatiparban alkotott „fun” szónak, amilyen például a „funshirt” és a „funfashion” szókombináció. A DPMA szerint a BIOFUN szóvédjegy nélkülözi a megkülönböztetőképeséget.

Ezután a bejelentő fellebbezést nyújtott be a BPG-nél. Ez a bíróság 2011. december 14-i döntésében kifejtette, hogy a megcélzott vásárlócsoporthoz könnyen le tudná fordítani a BIOFUN szóvédjegyet „bioöröm” értelemben, azonban ebből a szóból sem vezethető le a védjegyre vonatkozó jelleg. A BPG azonban a BIOFUN szóvédjegy teljes kiértékelését, nem pedig a „bio” és a „fun” komponens különálló felbecsülését tartja fontosnak. Ezért a BIOFUN szóvédjegyet lajstromozhatónak találta, mert az igényelt áruk vonatkozásában nem bír leíró jelleggel.

G) A MOMO védjegy ellen, amelyet „borok” megjelölésű árukra lajstromoztattak, felszólalt a MEMO védjegy tulajdonosa, aki védjegyet alkoholra, valamint sörökre, ásványvizekre és szénsavas italokra, egyéb alkoholmentes italokra, gyümölcslevekre és hasonlókra lajstromoztatta. A DPMA Védjegyzosztálya elutasította a felszólalást, mert úgy találta, hogy a két szóvédjegy között nem áll fenn az összetévesztés veszélye.

Ezt követően a felszólaló a BPG-nél nyújtott be fellebbezést. A BPG érdekes hasonlóságot látott a „borok” és „gyümölcslevek” között a szőlőlevek vonatkozásában, minthogy a borok és a gyümölcslevek, különösen a szőlőlevek ugyanarról a termőhelyről származnak, és ezért közepes fokú a hasonlóságuk. Emellett a bort és a vizet gyakran keverik fröccsökké, és ezért bizonyos hasonlóság fennáll ezen áruk között.

A felszólaló nem tudott olyan bizonyítékot benyújtani, amely magasabb fokú megkülönböztetőképeséget bizonyítana a korábbi védjegy számára, ezért annak a BPG átlagos megkülönböztetőképeséget tulajdonított. A BPG megjegyezte továbbá, hogy egy fogyasztó némileg nagyobb figyelmet mutat a „borok” kategóriába tartozó áruk iránt. Ez valószínűleg

annak tulajdonítható, hogy az átlagos fogyasztó csupán esetenként vásárol bort, és ilyenkor nagyobb figyelmet fordít annak minőségére, mint amikor átlagos szükségleti cikkeket vásárol.

A BPG azt is megállapította, hogy az első „o” és „e” magánhangzók hangsúlyossága következtében nem lehet hangzási hasonlóságról beszélni, és e két betű eltérése elegendő ahhoz, hogy kizárja az összetévesztés veszélyét. Mindezek alapján meg lehet állapítani, hogy a vonatkozó vásárlóközönség világosan különbséget tud tenni a két szó között.

Fogalmi szinten a átlagfogyasztó a „momo” szót egy többször megfilmesített „Momo” regényhez társítja, míg a „memo” szót a teljesen más fogalomkörbe tartozó „memorandum” szóval társítja.

A két védjegy fogalmi és hangzási jellegének jelentős eltérései miatt a BPG megállapította, hogy a MOMO és a MEMO szóvédjegy között nem áll fenn az összetévesztés veszélye.

H) A tárgyalt ügy a világhírű zenész, művész, producer és filmrendező, az 1993-ban elhunyt Frank Zappa vezetéknevéhez kapcsolódó védjegyjogok oltalmával és érvényesítésével kapcsolatos. A felperes *The Zappa Family Trust* (Trust) birtokolja Frank Zappa örökségét, és tulajdonosa a 2012. augusztus 1-jén többek között hangfelvételekre és szórakoztató szolgáltatásokra lajstromozott ZAPPA védjegynek. A felperes birtokolja még az 1991. április 26-án ruházati cikkekre és lábbelikre lajstromozott német védjegyet is, amely Frank Zappa bajuszát és szakállát ábrázolja. Emellett a felperes tulajdona a www.zappa.com weboldal, amely tájékoztatással szolgál Frank Zappáról és fiáról, Dweezil Zappáról. Ezen a weboldalon egy link utal egy másik weboldalra, amely többek között Frank Zappa hangfelvételeit ajánlja „Zappa Records” címkével, és ez a weboldal is a felperes tulajdona.

Az első alperes egy német nonprofit szervezet, amelynek célja a '60-as évek zenéjének, különösen Frank Zappa és „The Mothers of Invention” nevű zenekara emlékének a megőrzése. 1990 óta évenként szervez „Zappanale” elnevezésű zenefesztiválokat, hangfelvételeket és filmeket ajánl a zenefesztiválról, továbbá árusít ruházatot és fejtő sisakot „Zappanale” felirattal és Zappa bajuszának és szakállának az ábrázolásával. A második alperes a www.zappanale.de doménnév birtokosa. Ez a weboldal tájékoztatást nyújt a „Zappanale” fesztiválról, és egy webáruház is működik, amely vonatkozó árukat ajánl.

A felperes védjegybitorlásért perelte be az alpereseket, többek között azzal érvelve, hogy a per alapját képező védjegyek nem voltak valódi használatban, és ellenkeresetként vitatta a közösségi védjegy érvényességét.

Az ügy végül a BGH-hoz került, amely elutasította a védjegybitorlást, mert a felperes védjegyei nem voltak valódi használatban. A BGH azt is megállapította, hogy a hírességek neve egyértelműen arra szolgál, hogy megkülönböztesse az adott személyt másoktól, azonban nem működik önműködően védjegyként, vagyis olyan jelzéseként, amely bizonyítja, hogy az ezen név alatt ajánlott áruk és szolgáltatások ettől vagy gazdaságilag rokon vállalatoktól származnak.

A *www.zappa.com* doménnév használatával kapcsolatban a BGH megállapította, hogy az nem fogható fel védjegyként, hanem inkább általános utalásként Frank Zappa személyére, és így nem volt alkalmazható a vitatott jelzés valódi használatának bizonyítására. A „Zappa Records” megjelöléssel kapcsolatban a BGH megállapította, hogy annak a második része (Records) jelentősen befolyásolná a megjelölés által gyakorolt általános benyomást, és ezért nem volt alkalmazható a vitatott megjelölés eredeti használatának bizonyítására.

A felperes azt sem tudta bizonyítani, hogy a „Zappa-szakáll” védjegyet valódi használatba vették, ezért a BGH megerősítette a Fellebbezési Bíróság döntését, amely elrendelte a közösségi védjegy megvonását. Így a BGH teljes terjedelmében elutasította a felperes keresetét.

I) A COFFEA szóvédjegyet lajstromoztatták a DPMA-nál a 11. áruosztályban kávégépekre. A korábbi CAFFEO szóvédjegyet tulajdonosa többek között szintén kávégépekre lajstromoztatta, és felszólalt a COFFEA védjegy lajstromozása ellen. A DPMA a felszólalást elutasította.

A felszólaló fellebbezést nyújtott be a BPG-nél, azonban a fellebbezés sem volt sikeres. A BPG a védjegy törvény alapján tagadta az összetévesztés lehetőségét a két védjegy között. Mindkét védjegy kávégépekre vonatkozik ugyan, azonban mindkettő nagyon csekély mértékű megkülönböztetőképességgel rendelkezik. A BPG szerint mind a CAFFEO, mind a COFFEA védjegy nagyon csekély változata a német „Kaffee” vagy az angol „coffee” szónak, vagyis mindkét védjegy csekély módosítása ugyanannak a nem védhető árujelzésnek, ezért a megjelölésnek már csekély változatai kizárják az összetévesztés veszélyét.

Norvégia

A) A *Mundipharma* két szabadalommal rendelkező oxikodont tartalmazó készítményekre, amelyek nyújtott hatású fájdalomcsillapító hatást mutattak. A *Ratiopharm* oxikodont tartalmazó gyógyszereket szándékozott forgalomba hozni a gyártó *Acino Pharmával* együtt, és 2008-ban megsemmisítési keresetet indított a *Mundipharma* szabadalmi ellen arra hivatkozva, hogy azok nélkülözik a feltalálói tevékenységet, és a szabadalmi leírások nem kellő mértékben ismertetik a találmányt. Emellett a *Ratiopharm* nemleges megállapítási keresetet is indított annak igazolására, hogy a még eladatlan oxikodon gyógyszer nem bitorolja a *Mundipharma* szabadalmait.

A *Mundipharma* a *Ratiopharm* kereseteivel szemben ellenkeresettel élt.

A körzeti bíróság 2009-ben hozott mindkét ügyben döntést a *Mundipharma* ellen, és ennek megfelelően:

- a szabadalmakat megsemmisítette;
- a nemleges megállapítási kérelmet elutasította;
- a *Mundipharma* ellenkeresetét elutasította; és
- a *Ratiopharm* és az *Acino Pharma* javára 616 000 EUR kártérítést ítélt meg.

A körzeti bíróság döntése ellen a *Mundipharma* fellebbezést nyújtott be a Fellebbezési Bíróságnál (FB), amely ellentétes következtetésekre jutott. Megállapította, hogy egy szak-

ember számára nem volt kézenfekvő arra a következtetésre jutni, hogy az oxikodon hatékonyabb volt fájdalomcsillapítóként, mint a technika állásához tartozó legközelebbi anyag. Az FB azt is megállapította, hogy a szabadalmak leírása eléggé világos volt ahhoz, hogy egy szakember a találmányt meg tudja valósítani. Így a szabadalmakat az FB érvényesként fenntartotta.

A bitorlással kapcsolatban az FB megállapította, hogy a szabadalmakat bitorolták. Mint-hogy a szabadalmak szerkezete alapján az FB ellentétes eredményekre jutott, a Ratiopharm azzal védekezett, hogy nem volt hanyag, és jóhiszeműen járt el, amivel szemben az FB megállapította, hogy a Ratiopharm hanyagul járt el, és szándékos kockázatot vállalt. Ezért az FB a Mundipharma javára 3,85 millió EUR kártérítést és 1,41 millió EUR költségtérítést ítélt meg.

A Ratiopharm és az Acino Pharma tovább fellebbezett a Legfelsőbb Bírósághoz, amely azonban nem engedélyezett számukra meghallgatást.

B) Az Oslói Kerületi Bíróság 2010. október 29-i döntése megállapította, hogy a könyvkiadó *Juritzen Forlag AS* (Juritzen) bitorolta a *Kraft* védjegyjogait. Ugyanis a Juritzen „Húsvéti büntett” című könyvének fedőlapján látható volt az a háromszínű szalag, amellyel a Kraft azonosította jól ismert Kvikk Lunsj csokoládészeleteit. Utóbbiak a legnépszerűbb norvég húsvéti csokoládéfajtát képezik.

A bíróság döntése szerint a Juritzen megsértette a Kraft védjegyjogait, és a háromszínű csíkok használata a tisztességtelen versenyt tiltó jogszabályba is ütközött.

Omán

Az Ománi Szellemijogvédelmi Hivatal 2012 szeptemberében körlevelet bocsátott ki, amelyben bejelentette, hogy 2012. október 1-jétől kezdve a szabadalmi, védjegy- és mintabejelentések napjától számított három hónap eltelté után nem fogad el hiányzó dokumentumokat. Korábban kérni lehetett a hiányzó dokumentumok benyújtására a három hónapos határidő egy hónappal való meghosszabbítását. Erre 2012. október 1-je után nincs lehetőség, és dokumentumok három hónapon belüli benyújtásának elmulasztása esetén a bejelentés megszűnik.

Olaszország

2012. június 27-én a Torinói Bíróság szellemi tulajdonra szakosodott tanácsa elrendelte, hogy a *Blufin SpA* (Blufin) – amely birtokosa a híres BLUMARINE és BLUGIRL védjegyeknek – három lajstromozott mintájának bitorlója kiskereskedelmi áron vásárolja vissza a hamisított termékeket az üzletekből, és vonja vissza az ezzel kapcsolatos hirdetési anyagot. Ez az első eset Olaszországban, hogy a bíróság egy visszavonási rendelkezést ilyen módon ki-

terjeszt, ami egyébként összhangban van a szellemitulajdon-jogok védelmére vonatkozó, 2004/48/EC európai uniós jogérvényesítési irányelvvel.

Az olasz iparjogvédelmi törvény 124. cikke „a bitorolt termékek visszavonásáról rendelkezik az említett termékek tulajdonosai vagy azok által, akik bármilyen alapon rendelkeznek ilyen termékekkel.” Továbbá a 131. cikk szerint ilyen rendelkezést kell kiadni ideiglenes intézkedés/foglalási eljárás alatt. Mindkét cikket 2006. március 16-án iktatták be a fenti jogérvényesítő irányelvbe.

Az olasz szakemberek szerint ezek a szabályok kötelezik a bitorlót, hogy visszaszerezze és eltávolítsa a kereskedelmi csatornákból a bitorló árukat.

Vita tárgyát képezte, hogy a rendelkezés vonatkozik-e olyan termékekre, amelyeket egyértelműen eladtak független viszonteladónak. A törvényt egyértelműen tágabb körben kell értelmezni, ami összhangban van az ilyen rendelkezések elvi alapjával, nevezetesen azzal, hogy kiküszöböljék a bitorlótevékenység valamennyi következményét, és meggátolják, hogy az tovább befolyásolja a piacot. Ilyen módon az olasz törvényhozás egy további fontos lépést tett a szellemitulajdon-jogok védelme területén.

A Torinói Bíróság által kiadott döntés különösen fontos a mintaszabadalmak oltalmára vonatkozó alapok szempontjából, figyelembe véve azt a tényt, hogy a divat területén az ilyen jogokat még nem használják széles körben ruházati cikkek megjelenésének oltalmára, kivéve az azonos utánszatok elleni fellépést.

A vizsgált esetben oltalmat engedélyeztek ruházati cikkek három különleges virágmintájára vonatkozó három mintaszabadalom alapján, amelyeket egy nápolyi cég gyártmányain nem azonos, olcsó utánszatokon alkalmaztak. Ez a cég különösen káros bitorlótevékenységet folytatott, amit egész Olaszországra kiterjedő, széles körű hirdetőkampány támasztott alá számos nagy hirdetőtáblával és női magazinok tucatjában megjelenő hirdetésekkel, ami komoly károkat okozott a Blufin hírnevének.

A bíróság felismerte a Blufin ruházati mintáinak innovatív jellegét. Miként megállapította, ezek a minták jelentősen különböznek a bitorló által használt sokféle mintától, amelyek között nem lehetett olyat találni, amely összemérhető lenne a bitorolt minták kreativitásával és eredetiségével. Bár a hamisított termékek nem voltak azonosak, a bíróság úgy ítélte meg, hogy azok bitorolják a Blufin mintáit, mert reprodukálták majdnem az összes uralkodó elemet, amely egyéni jelleget kölcsönöz a Blufin ruházati cikkein alkalmazott virágmintáknak. Emiatt a bíró elutasította a bitorló azon érvelését, hogy a hasonlóságnak kreatív egybeesés az oka.

Spanyolország

A) A Pamplonai Kereskedelmi Bíróság 2012. július 20-án a *Cinfa és Actavis v. Boehringer* ügyben érvénytelennek nyilvánított egy olyan kiegészítő oltalmi tanúsítványt (SPC), amelyet a telmizartán + hidroklorítiazid (hct) kombinációs készítményre engedélyeztek.

A Boehringer EP502314 sz. európai szabadalma alapján érvényesített ES2118095 sz. spanyol szabadalom eljárásokat igényel a magas vérnyomás kezelésére használható telmizartán előállítására. Ez a szabadalom 2012. január 31-én járt le, de két SPC engedélyezéséhez vezetett: *i)* az egyik a telmizartántermékekre, amely 2013. december 11-ig lesz érvényben; *ii)* a másik a telmizartán + hct kombinációs termékekre, amely 2017. január 31-éig érvényes.

A felperesek fő érve az volt, hogy a telmizartán + hct kombinációs termékekre engedélyezett SPC érvénytelen, mert a kombinációs terméket nem védte az alapszabadalom. A hct hatóanyagot ugyanis nem említik az igénypontokban [amit pedig előír a 469/2009 sz. európai uniós rendelet 3(a) cikke]. A szabadalom csupán a telmizartán előállítására szolgáló eljárásokat igényel.

A Boehringer azzal érvelt a kombinációs SPC érvényessége mellett, hogy bár a kombinációs terméket nem igényelték az alapszabadalomban, ez a kombináció beletartozik az oltalmi körbe.

Az előzetes meghallgatás alatt mindkét fél beleegyezett, hogy célszerű lenne megvárni az Európai Unió Bíróságának (EUCJ) döntését a *Medeva-* (C-322/10) és a *Daiichi-*ügyben (C-6/11), amelyekben az EUCJ-nek hasonló kérdést kellett eldöntenie.

2011. november 24-én az EUCJ döntést hozott a *Medeva-*ügyben, megállapítva, hogy a 469/2009 sz. rendelet 3(a) cikkét úgy kell értelmezni, hogy az kizárja olyan SPC engedélyezését, amely az alapszabadalom igénypontjaiban meg nem jelölt hatóanyagokra irányul.

2011. november 25-én az EUCJ hasonló döntést hozott a *Daiichi-*ügyben is.

A Pamplonai Kereskedelmi Bíróság, miután kézhez kapta az EUCJ döntéseit, 2012. május 23-ára tárgyalást tűzött ki abból a célból, hogy lehetőséget nyújtson a feleknek végső nyilatkozatuk megtételére. 2012. június 20-án a kombinációs készítményre vonatkozó SPC-t a *Medeva-* és a *Daiichi-*ügyben hozott EUCJ-döntés alapján érvénytelennek nyilvánította és megvonta.

B) A spanyol *Genesis* elektronikus úton kérte a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál a RIZO védjegy lajstromozását 2003. december 12-én délelőtt 11.52-kor, míg az ugyancsak spanyol *Pool Angel Tomas SL* (PAT) ugyanezen a napon délután 5.41-kor nyújtott be a Spanyol Szabadalmi és Védjegy hivatalnál kérelmet a RIZO's védjegy lajstromozása iránt. Mindkét védjegyet a 28. áruosztályban azonos és hasonló termékekre nyújtották be.

A Genesis a védjegyek közötti összetévesztés valószínűségére alapozva felszólalt a PAT védjegybejelentése ellen a hivatalnál, amely elutasította a felszólalást arra hivatkozva, hogy a Genesis a közösségi védjegybejelentésre vonatkozó iratokat későn nyújtotta be, és ezért számára későbbi bejelentési időpontot kell figyelembe venni. A Genesis kitartott amellett, hogy a bejelentési napja 2003. december 12., mert akkor nyújtotta be az elektronikus bejelentést.

A hivatal után a bíróság is elutasította a Genesis felszólalását, aki végül a Spanyol Legfelsőbb Bírósághoz (Tribunal Superior de Justicia, TSJ) fordult. Az ügy döntött, hogy az Európai Unió Bíróságától (Court of Justice of the European Union, CJEU) kér előzetes véle-

ményt arról, hogy a „bejelentési nap”-nak mi a jelentése, és hogyan kell értelmezni az 1993. december 20-i 40/94 számú tanácsi rendelet 27. cikkét.

A rendelet 27. cikke szerint egy közösségi védjegy bejelentési napja az az időpont (date), amelyen az információt tartalmazó dokumentumokat benyújtják a hivatalnál a bejelentési díj befizetésével együtt. A 27. cikk tehát csupán „időpont” szót említ, míg Spanyolországban a 17/2011 számú spanyol védjegy törvény előírja a hivatalnak, hogy egy védjegybejelentés átvételekor fel kell jegyeznie az átvétel napját, óráját és percét. A legfelsőbb bíróság ezért kérte a CJEU véleményét arról, hogy a 27. cikket lehet-e annak feltételezésével érteni, hogy a benyújtásnak nem csupán a napját, hanem az óráját és a percét is figyelembe kell venni a BPHH-nál benyújtott közösségi védjegybejelentés lajstromozásakor abból a célból, hogy időbeli elsőbbséget lehessen megállapítani egy ugyanazon a napon benyújtott nemzeti védjegybejelentéshez viszonyítva.

Itt emlékeztetünk arra, hogy az európai rendeletek szerint a közösségi és a nemzeti védjegybejelentések szabályos benyújtás esetén egyenértékűek. A tagországok azonban szabadon határozhatják meg a lajstromozásra vonatkozó eljárás szabályait. A BPHH védjegyrendszere független minden nemzeti rendszertől.

A CJEU válasza szerint a 27. cikkben említett „időpont” szót pontosan kell elemezni az évre, hónapra és napra való hivatkozásként. Az európai törvényben és a közösségi védjegy törvényben nincs olyan szabályozás, amely megkívná, hogy figyelembe kell venni az órákat és a perceket is. Ennek megfelelően egy közösségi védjegybejelentés bejelentési időpontja csupán annak a napnak az azonosítására vonatkozik, amelyen a bejelentést benyújtották.

Minthogy a közösségi védjegy és a tagországok nemzeti védjegye független egymástól, az a tény, hogy Spanyolország figyelembe veszi a benyújtás pontos időpontját, lényegtelen. Továbbá az a tény, hogy az elektronikus benyújtás pontos időpontját meg lehet határozni, szintén lényegtelen, mert a rendelkezések nem kívánják annak figyelembevételét.

A CJEU érvelése így kristálytiszta és megalapozott, azonban némileg kiábrándító és csalódást keltő, mert mindkét védjegyet a kényszerített együttélés állapotában hagyja. A CJEU véleménye hangsúlyozza azonban, hogy a védjegyek együttélése általános és széles körben elterjedt állapot, bár ez sem nem ideális, sem nem kívánatos, kivéve, amikor a védjegytulajdonosok döntenek az együttélés mellett.

C) A spanyol Általános Bíróság 2012. szeptember 13-án megerősítette, hogy az ESPETEC szóvédjegy nem alkalmas közösségi szóvédjegyként való lajstromozásra.

Az ügy előzménye, hogy a *Sogepi Consulting y Publicidad SL* (Sogepi) 2008. július 31-én kérte a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál az ESPETEC szóvédjegy közösségi védjegyként való lajstromozását a 29. áruosztályban kolbászokra és szárított disznóhúsr.

A védjegybejelentést a BPHH 2010. január 8-án elutasította a közösségi védjegyrendelet 7.1(b) és (c) és 7.2 cikke alapján, mert a BPHH elővizsgálója az „espetec” szót deskriptívnek és megkülönböztetőképeséget nélkülözőnek minősítette.

A Sogepi 2010. március 5-én, a BPHH-nál fellebbezést nyújtott be e döntés ellen. A BPHH a fellebbezést 2010. november 12-én elutasította az alábbi okokra hivatkozva.

- Az „espetec” szó katalánul szalámit jelent; ezért a 7.1(b) és (c) cikk alapján a lajstromoztatni kívánt szó deszkriptív, és nélkülözi a megkülönböztetőképességet;
- a kérelmezett védjegy használat által nem szerzett megkülönböztetőképességet, így a 7.3 cikk alapján nem lajstromozható.

A Sogepi az Általános Bírósághoz (General Court, GC) nyújtott be fellebbezést a BPHH döntésében hivatkozott cikkek megsértését állítva. Fellebbezésében leszögezte, hogy bár az általa igénybe vett katalán szótár szerint az „espetec” szó eredeti szótörténeti jelentése leíró, úgy tűnik, hogy ez a kifejezés nemcsak szalámit jelent, hanem emellett még további négy jelentése is van.

A katalán nyelv nem hivatalos nyelve az Európai Uniónak, a spanyol viszont az, és spanyolul az „espetec” szó semmit nem jelent. Ezért a BPHH nem következtethet érvényesen – csupán egy katalán szótárra hivatkozva – arra, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy deszkriptív.

A 7.3 cikk vonatkozásában a Sogepi arra a megkülönböztető jellegre is utalt, amelyet az „espetec” megjelölés az általa alkalmazott áruk vonatkozásában használat útján szerzett.

A GC döntése megállapítja, hogy egy szóvédjegy lajstromozását a közösségi védjegyrendelet 7.1(c) cikke alapján el kell utasítani, ha lehetséges jelentései közül legalább egy a vonatkozó áruk vagy szolgáltatások egy sajátosságát jelöli meg. Miként maga a Sogepi is elismerte, az „espetec” kifejezés jóval azt megelőzően része volt a katalán nyelvnek, hogy a Sogepi bevezette termékét a piacra.

Az „espetec” kifejezés leíró jellegére vonatkozó következtetés nem csupán a szónak a katalán szótárban való jelenlétén nyugszik, hanem a következőkön is:

- a Spanyol Legfelsőbb Bíróság egy 1993. november 12-i ítélete megerősítette a spanyol ESPETEC védjegy semmisségét, mert az egy katalán szalámitípust jelölt meg; és
- Katalónia *Generalitat*-jának egy 2005. július 1-jei rendelete megemlíti az „espetec” szót a hentesek által előállított hagyományos helyi sertéstermékek listáján.

A fentiek alapján a GC 2012. szeptember 13-i döntése megerősítette a BPHH-nak azt a döntését, amellyel megtagadta az ESPETEC szóvédjegy lajstromozását.

Svájc

A) 2012. január 1-jével új Szövetségi Szabadalmi Bíróságot állítottak fel Svájcban egyetlen szakosodott elsőfokú bíróságként szabadalmi perekben. Az várható, hogy ez növelni fogja Svájcban a szabadalmi viták eldöntésének minőségét és sebességét.

2012 előtt Svájcban a szabadalmi pereket első fokon a 26 svájci kanton valamelyik bírósága intézte. Minthogy mindegyik kanton saját polgári eljárással rendelkezik, az ezen kantoni bíróságok előtt alkalmazható eljárási szabályok is eltérők. Emellett, figyelembe véve, hogy

Svájcban évenként csak körülbelül 30 szabadalmi peres eljárást indítanak, a legtöbb kantoni bíróság egyszerűen nem rendelkezett elegendő alkalommal ahhoz, hogy megfelelő jártaságot szerezzen szabadalmi viták elbírálásában. Ennek eredményeként a svájci bíróságok erősen támaszkodtak a bíróság által kijelölt szakértőkre műszaki és néha jogi kérdésekben is, amikor szabadalmi ügyekben kellett dönteniük. Így az elsőfokú szabadalmi eljárások gyakran nagyon hosszan elhúzódtak.

A Szövetségi Szabadalmi Bíróság két állandó és 36 nem állandó bíróval rendelkezik, akik közül 25 műszaki gyakorlattal, 11 jogi gyakorlattal bír. Valamennyien bizonyították szabadalmi jogi ismereteiket. A Bírók Adminisztratív Tanácsa az elnökből, a második állandó bíróból és az alelnökből áll. Az egyes ügyeket három, öt vagy hét tagból álló tanácsok hallgatják meg. Minden egyes tanácsnak van jogilag gyakorlott és műszakilag gyakorlott specialista tagja. A tanácsok tagjainak kijelölése a szakértői követelmények szerint történik. Előzetes rendszabályokról a döntést az elnök önmagában fogadja el. Műszaki kérdéseket felölölő ügyekben az elnök a szükséges műszaki gyakorlattal rendelkező két bíróra támaszkodva dönt.

A Szövetségi Szabadalmi Bíróság előtti ügyek tárgyalásánál a felek a három svájci hivatalos nyelv (német, francia vagy olasz) helyett az angol nyelvet használhatják, ha ehhez az eljárásban részt vevő másik fél vagy felek hozzájárulnak, a döntéseiket azonban minden esetben az egyik svájci nyelven hozzák meg.

A Szövetségi Szabadalmi Bíróság döntéseit a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság elsőfokú bíróságaként hozza meg, és a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság adminisztratív felülvizsgálatának van alárendelve. A legelső felülvizsgáló szerv a Szövetségi Gyűlés.

Összefoglalva megállapítható, hogy a Szövetségi Szabadalmi Bíróság gyors és hatékony módon törekszik az ügyek intézésére. Bíróinak műszaki szakértelme arra szolgál, hogy lehetővé tegye a legtöbb ügy intézését időt rabló és költséges külső szakértők bevonása nélkül.

B) 2012. június 31-én a Svájci Szövetségi Adminisztratív Bíróság helybenhagyta a Svájci Szellemitulajdon-védelmi Hivatal döntését, amellyel elutasította az AUSTIN USED IN 1983 & EVER SINCE védjegyet. A bírósági döntés indokolása szerint a svájci védjegy félrevezető lenne olyan árukkal kapcsolatban, amelyek nem az USA-ból származnak.

C) Különböző svájci bíróságok előtt 12 éven át folytatott küzdelem után most végleg eldőlt, hogy a Lego építőelemek Svájcban nem élveznek védjegyoltalmat. 2012. július 13-án a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság úgy döntött, hogy a Lego építőkockák alakja műszakilag szükséges, és ezért ki van zárva a védjegyoltalomból tekintet nélkül arra, hogy a kockák alakja megkülönböztetőképességet szerzett-e.

Az ügy története visszanyúlik a fenti bíróság 2003. július 3-i döntésére, amelyben tisztázta a védjegy törvény 2(b) cikkének követelményeit. E cikk szerint az olyan alakok, amelyek áruk lényeges vonását képezik, és áruk vagy csomagolások olyan alakja, amely műszakilag szükséges, teljesen ki van zárva a védjegyoltalomból. A Szövetségi Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy egy alak műszakilag akkor szükséges, ha nincs alternatív alak, vagy ha

nincs olyan alternatív alak, amely gazdaságilag ésszerű a funkcionális verseny érdekében. Ennek fényében egy alternatív alak gazdaságilag nem ésszerű, ha vagy kevésbé megbízható, vagy pedig nagyobb előállítási költségekkel jár.

Korábbi döntésében a Szövetségi Legfelsőbb Bíróság nem határozta meg a „nagyobb előállítási költségek” fogalmát. A tartományi bíróságok előtt a Lego közel 50 alternatív alakot mutatott be, amelyek közül azonban valamennyi 1,326% és 4,927% közötti magasabb előállítási költségekkel járt. A Lego azzal érvelt, hogy az ilyen magasabb költségek nem voltak túl magasak. Mind Zürich kanton kereskedelmi bírósága, mind az Szövetségi Legfelsőbb Bíróság elutasította ezt az érvelést. Az utóbbi szerint a védjegytulajdonos monopóliumára tekintettel, amely időben korlátlan, szoros megközelítést kell alkalmazni, vagyis csak akkor kell monopoljogot engedélyezni, ha a versenytársak, tekintettel a meglévő egyenértékű változatokra, nem szenvednek hátrányt. Ezért még nagyon csekély különbségeket az előállítási költségekben is gazdaságilag ésszerűtlennek kell tekinteni. Megállapította továbbá, hogy sajátos körülmények, így a versenyhelyzet és a forgalom lényegtelenek, mert nélkülözik a méltányosságot, és jogbizonytalanságot idéznek elő.

Szingapúr

A szingapúri *IDM Apparel Pte Ltd* (IDM) a Szingapúri Védjegy hivatalnál kérelmezte az alábbi védjegy lajstromozását a 24. áruosztályban, ami ellen felszólalt a *Calvin Klein Trademark Trust*

(Klein) világhírű CALVIN KLEIN védjegyére hivatkozva, amelyet CK alakban is ismernek.

A Klein többek között arra mutatott rá, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy sok hasonlóságot mutat négy lajstromozott saját védjegyével, ami a védjegyek között az összetévesztés valószínűségével járna, és így károsítaná a fogyasztókat, akik azt hihetnék, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy tőlük származik. A Klein azzal is érvelt, hogy az IDM tisztességtelen módon hígítaná védjegyeinek a megkülönböztető képességét. Emellett az IDM előnyre tenne szert a goodwillből, amelyet a Klein e védjegyek révén alapozott meg. A Klein azzal is vádolta az IDM-et, hogy a védjegyet rosszhiszeműen alkalmazza, és a múltban viszályt szított azzal, hogy egy export-import vállalat, amelynek az egyetlen tulajdonosa kapcsolatban állt az IDM egyik igazgatójával, a GIOVEN KELVIN védjegy lajstromozását más áruosztályokban kérelmezte.

Az IDM elutasította a Klein állításait, és kitarzott amellett, hogy joga van folytatni védjegyének lajstromoztatását.

A Klein először négy védjegyet használt Szingapúrban, amelyeket a 24. és a 25. áruosztályban lajstromoztatott, és amelyeket annak bizonyítására használt fel, hogy a lajstromoztatni kívánt védjegy hasonlít a saját védjegyeihez. Azt állította, hogy a CK védjegyet viselő árukkal világszerte több milliárd dollár forgalmat bonyolítanak le, és évente 300 millió dollárt költ világszerte hirdetésekre, ideértve Szingapúrt is. Másrészt az IDM előadta, hogy számos védjegyet birtokol, amely tartalmazza a GIOVAN KELVIN megjelölést több áruosztályban, és már a védjegyek bejelentése előtt használta ezt a jelzést üzletének és áruinak megkülönböztetésére.

Mínthogy egyik fél sem engedett, a hivatali elővizsgáló 2011. július 5-én felszólalási tárgyalást tartott, amelyet követően az elővizsgáló kiértékelte a felek érveit és bizonyítékait. Ennek alapján megállapította, hogy a védjegyek között csekély vagy semmilyen vizuális, hallási vagy fogalmi hasonlóság nem áll fenn. Bár a védjegyek egyes különálló részei között található némi hasonlóság, az IDM védjegye összetett védjegynek tekinthető, amely absztrakt formában két betűből és azok alatt két szóból áll, és mint ilyen, megkülönböztethető a Klein által bemutatott valamennyi védjegytől. Így az IDM védjegye nem tévesztené meg a piaci fogyasztókat és nem is ártana a Klein érdekeinek. Az elővizsgáló azt is megállapította, hogy az IDM védjegye nem hígítaná a Klein védjegyének megkülönböztető jellegét, különös tekintettel arra, hogy mindkét fél eltérő piaci helyzetű, és már mindkettő megalapozta saját goodwilljét és márkanévét. Az állítás sem megalapozott, hogy az IDM rosszhiszeműen nyújtotta be védjegybejelentését, mert a Klein ezt semmivel nem tudta bizonyítani.

A fentiek alapján a hivatal elutasította a Klein felszólalását.

Tajvan

A) A Tajvani Szellemtulajdon-védelmi Hivatal 2011. szeptember 1-jén gyorsított szabadalmi elővizsgálatra (PPH) vonatkozó megállapodást kötött az Amerikai Szabadalmi Hivattal és 2012. május 1-jén a Japán Szabadalmi Hivatallal.

B) A tajvani parlament 2011. december 11-én elfogadta a Törvényhozó Bizottság által a 2003-ban utoljára változtatott szabadalmi törvényről készített módosított változatot. A Törvényhozó Bizottság gazdasági bizottsága négy felülvizsgálati ülés után, 2011. november 29-én fogadta el az új törvény tervezetét, amely 144 cikket foglal magában, közöttük 36 teljesen új cikket. A törvénytervezetet a Végrehajtó Bizottság fogja az államelnök elé terjeszteni jóváhagyásra, és az új törvény ezt követően közelítőleg egy év után lép hatályba.

Az alábbiakban röviden összefoglaljuk a törvénytervezet főbb pontjait.

– Nem újdonságrontó a bejelentőnek a bejelentés napja előtt hat hónapon belül megjelent publikációja.

– Bevezették a „jogok helyreállítása” intézményt.

– A bejelentők az első hivatali végzés kézhezvételéig módosíthatják bejelentésüket; ezt követően csak szűkíthetik az igénypontok oltalmi körét, törölhetnek igénypontokat vagy helyesbíthetik a hibás leírást.

– A bejelentés elfogadását követő 30 napon belül be lehet nyújtani megosztott bejelentést.

– Kényszerengedély adható olyan gyógyászati készítmények előállítására, amelyeket fejlődő vagy kevésbé fejlett országokba exportálnak közegészségügyi vészhelyzet feloldása céljából.

– Egyes igénypontok ellen is benyújtható megsemmisítési kereset.

– Egy találmányi szabadalmi bejelentéssel egyidejűleg benyújtható azonos tárgyú használatiminta-bejelentés is.

A módosított törvénytervezet oltalmat kívánt biztosítani növényekre és állatokra is, azonban ezzel kapcsolatban nem tudtak közös nevezőre jutni, és ezért törölték a törvénytervezetből.

A Tajvani Szellemitulajdon-védelmi Hivatal megkezdte a megfelelő rendszabályok előkészítését, így a végrehajtási utasítások, a vizsgálati irányelvek és a szabadalmi bejelentési kérelmek módosítását.

A tajvani parlament 2012. október 25-én hozzájárult, hogy a kormány tegye meg a szükséges lépéseket a Madridi Jegyzőkönyvhöz való csatlakozáshoz. Ehhez még arra van szükség, hogy a kormány helyezze letétbe a csatlakozási okmányt, és megfelelően módosítsa a védjegy törvényt.

Vietnam

A módosított vietnami szabadalmi törvény szerint a nemzetközi bejelentések nemzeti szakaszba lépéséhez engedélyezett 31 hónapos határidőt hat hónappal meg lehet hosszabbítani. Így a nemzetközi bejelentéseket Vietnamban 37 hónapon belül lehet nemzeti szakaszba léptetni. A meghatalmazást csupán a bejelentőnek kell aláírnia.